

Leden
2011
17. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

každá věc musí být jednou poprvé, a tak jsem se rozhodl, („rozhodl“ je špatné slovo - lépe řečeno byl jsem mimořádným zážitkem vnitřně donucen), k napsání reflexe jednoho úžasného divadelního zázraku.

Stalo se 11. prosince l.p. 2010, že se na jevišti našeho divadla sešli hned tři naprosto výjimečné herecké osobnosti - paní Zdena Herfortová, Jaroslav Dufek a Ladislav Lakomý. Dvouapůlhodinové představení skončilo a všichni diváci jako jeden muž (i ženy) svorně povstali k dlouho nevidanému a dlouho neutuchajícímu potlesku.

Seběhlo se to všechno následovně: pro Zdenu Herfortovou chystali oslavy jejího významného životního jubilea a tak, jak je odedávna u divadla dobrým zvykem, i tentokrát jsme se zamýšleli nad tím, jak na jednu stranu tuto herečku poctit při takové příležitosti významným úkolem a na druhou, jak pro divadlo využít její extrémní životní energie a zcela neobvyklého talentu k potěše všech diváků. Tak jsem se obrátil na mladé kolegy – režiséra Stanislava Slováka a dramaturgy Kláru Latzkovou a Honzu Šotkovského, aby pro paní Zdenu Herfortovou, divadlo i Vás vybrali vskutku něco neobvykle krásného. Volba padla na komedii Stefana Vögela *Dobře rozehraná partie*. Když jsem tuto hru hned poprvé pročítal, nebylo jediné repliky, kterou pronáší postava Freda Kowinského, abych si ji nepředstavoval realizovanou skrze nádherného herce, legendu brněnského i českého divadelnictví, pana Jaroslava Dufka. I nastal dobrodružný čas vzájemného namlouvání. Jardovi se hra vpila hned při prvním čtení do kůže, avšak rozsah oné role byl natolik velký, a její uskutečnění v našich předstávách natolik náročné, že se nejprve zdráhal. Vlastně ji podvákrate odmítl. A pak se stalo, že měl narozeniny, a já byl ten den shodou okolností součástí společnosti, ve které nás Zdeněk Junák, dlouholetý kolega JarDY Dufka, upozornil na jeho významný den. Navrhl jsem, abychom mu zatelefonovali a do telefonu všichni společně zazpívali, a tak mu alespoň na chvíli popřáli. A bylo nás hodně a znělo to tak pěkně, že mě za dva dny JarDA navštívil a řekl, že jsme ho tím přáním „dostali“ a že chce v divadle, kde panuje tak dobrá nálada a jsou tak prima lidi (cituji ho doslova), naskoušet tu nádhernou hru, která byla podle nás všech napsána právě a jedině pro něj. Musím spravedlivě konstatovat, že mi v tom přemlouvání výrazně pomáhali jak paní Zdena Herfortová, tak i do té doby ten „třetí vzadu“, pan Ladislav Lakomý, který čekal na konečné rozhodnutí Jaroslava Dufka, aby po jeho kladném vyjádření sám nastoupil do oné tolik výjimečné práce. (Obzvláštní poděkování za podporu si zaslouží i Jardova manželka paní Dufková.)

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

Sledovat mistrovské herectví těchto tří osobností, užívat si ho, vnímat je, nechat se jím fascinovat, postupovat, nechat se „vbjít“ do sedadla se stalo pro mě i pro ostatní diváky něčím zcela nebyvalým. Minuciózní, skromné a uchvatné herectví pana Lakomého, jakoby živelné a přitom přesně kontrolované erupční nasazení Zdeny Herfortové zdoobené obdivuhodnou schopností být absolutně přesvědčivá v jakékoli komické či tragické situaci, a k tomu bodré až gargantuovské, hluboce lidské brilantní mistrovství Jaroslava Dufka...!

Jsem nepopsatelně šťastný, že k tomu ke všemu došlo a využívám této příležitosti, abych zaprvé veřejně poděkoval všem na této práci zúčastněným a zadruhé skrze vás pozval všechny k účasti na této zázračné události.

Jsem nepopsatelně šťastný, že k tomu ke všemu došlo a využívám této příležitosti, abych zaprvé veřejně poděkoval všem na této práci zúčastněným a zadruhé skrze vás pozval všechny k účasti na této zázračné události.

A ještě jedna zpráva navíc: tak, jako naše životy provázejí rozličné změny, nevyhne se jim ani naše divadlo. Z různých důvodů, které je nyní zbytečné popisovat, jsme se nakonec rozhodli, že vyměníme dvě inscenace v připravovaném repertoáru našeho divadla. Americký muzikál *Jekyll a Hyde*, který uvedeme hned na konci září 2011, nahradí na jaře jiný, neméně slavný muzikál americké proveniencie, a to sice *Chicago* Freda Ebba a Boba Fosseho. Uprostřed následující sezony pak uvedeme muzikál Zdenka Merty a Stanislava Moši *Očistec*, kterého nyní nahradí muzikál „Sugar!“ napsaný podle světoznámé filmové komedie *Někdo to rád horké*.

Přeji vám za všechny kolegy z Městského divadla Brno krásný, úspěšný, zdravý a klidný nový rok!

Stanislav Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Radka Coufalová, Markéta Sedláčková

Eva Jedličková, Radka Coufalová

Stanislav Moša, Markéta Sedláčková

Premiéra 21. listopadu 2010

Premiérové publikum

MARY POPPINS

*Dirigent František Šterbák
na cestě z podpalubí*

Oldřich Mikulášek
Římské náměstí

**Na Římském náměstí
už chřadne javor.
Je cosi zlatistého v každém umírání.
Sem tam slétne list
a zkouší kolik sáhů
má do hloubky hrob léta.**

**Holubí stín
jej přetne truchlou stuhou,
ale nic nevěstí
na prostranství tak malém,
že by se dalo lehce přejít
i drobným krokem dějin
od prvních polibků ve skrytém zákoutí
po osamělý klapot střeвиčků,
jež nyní znějí
tímto prázdným sálem.**

Humor je a musí být tvarově krásný a čistý,
neponižuje, ale přibližuje a povznáší.

*(Miroslav Horníček
český herec, spisovatel a režisér)*

Stefan Vögel

Dobře rozehraná partie

Premiéra 11. prosince 2010
na Činoherní scéně

Hana Ko

Režie: Stanislav Slovák
Překlad: Magdalena Štulcová
Úprava textu a dramaturgie: Klára Latzková a Jan Šotkovský
Scéna: Jaroslav Milfajť
Kostýmy: Andrea Kučerová
Hudba: Karel Cón
Foto: jeř Kratochvil

váříková, Zdena Herfortová, Jaroslav Dufek, Ladislav Lakomý a Viktor Skála

LELKOVÁNÍ DITÝ BRANČIKOVÉ S MÁRIÍ LALKOVOU

Tak to by bylo terno, lelkování s Lelkovou Máriou! Jenže její příjmení zní Lalková a ne Lelková. Je polského původu a v českém překladu by znělo nejspíše jako Panenková. Lalinka, lalka je totiž „po polsky“ panenka. A nutno dodat, že nositelka tohoto příjmení jako panenka opravdu vyhlíží. Náš rozhovor probíhal tak jako většinou, v Divadelním klubu. Já přišla poněkud v nervech, protože mi onemocněl můj roční Teodorek. Jeho první chřípečka se vším všudy – vysoké horečky, kašel, rýma. Takže se ani nelze divit, že se náš hovor na počátku stočil na děti a mateřství. Od miminek jsme se pak přesunuly ke sněžné fréze, odskočily k punkovým kapelám, Ražeckým Teplicím a samozřejmě jsme probraly Marilyn Monroe, neboli Sugar. Na tuto roli se totiž Mária Lalková právě připravuje.

Není asi mnoho lidí, kteří neznají dnes již kultovní film *Někdo to rád horké s Marilyn Monroe* v hlavní roli. Roli trošku naivní blondýnky Sugar svěřil režisér inscenace Stanislav Moša právě Vám. Už víte, jaká bude ta Vaše Sugar?

Já jsem sice film viděla, ale je to už delší dobu, což jsem ráda. Co vím, tak stejnojmenný muzikál uvedl náš pan ředitel před dvěma lety ve slovinské Lublani. A nyní se ujme režie v našem divadle. Nechci nikoho kopírovat. Zítra budeme mít první zkoušku. Jediné, co mě trošku

děsí je moje blond paruka. Měla jsem jednu v *Magické flétně*, kde jsem hrála princeznu Paminu a opravdu jsem se v ní cítila „ako cudzia žena“.

Přesto, že jste přírodní brunetka, myslím si, že Vám bude určitě slušet i ta blond. Film jsem viděla x-krát a také jedno z divadelních nastudování v pražském divadle Metro. Byla to činohra a roli kapelnice Sweet Sue tam bravurně ztvárnila Zdena Herfortová pod taktovkou Gustava Skály. Kdo bude stát na pódiu po Vašem boku?

Tak role mých kamarádek z kapely budou hrát Petr Štěpán a Roman Vojtek. A také Aleš Slanina

Stanislav Moša,
Mária Lalková
Wiltz, Luxembourg

a Milan Němec. Na všech-ny se moc těším. Já se al-ternuji s Ivankou Skálovou. Nekompromisní kapelnicí Sweet Sue bude Lenka Janíková nebo Pavla Vitáz-ková. Je to muzikálová ko-medie, ale naše verze čer-pá hodně ze samotného filmu *Někdo to rád horké*. Rozhodně to bude veselé a věřím, že diváčky úspěš-né a vděčné představení.

Jaká je vlastně Sugar z Vašeho pohledu?

No, je to normální holka, potahaná životem, trošku pije, má smůlu na chlapy, čistá naivka. Moc se na ni těším.

Víte, co mě napadá? Zda-li v posměsném pohledu na „hloupé blondýny“ nemá prsty právě ona slavná Sugar. Soudě dle dokumentů, které jsem v poslední době viděla na Viasat history, nemusela Marilyn Monroe vlastně Sugar ani moc hrát. Hrála sama sebe. Vy to budete mít tím pádem těžké. Ale dovolte, abych si zrekapitulovala Vaši osudovou cestu do Brna. Pocházíte ze Žiliny, vystudovala jste bratislavskou konzervatoř a potom brněnskou JAMU. Nakonec jste získala angažmá v MdB, je to tak?

Ano. Bydleli jsme v Žilině na „malé Prahe“, což už byl můj první krůček do Čech. Mamka byla choreografka, a tudíž jsem s divadlem byla od mládí propojena. Potom nebylo jiné cesty než na bratislavskou konzervatoř, která mi dala správný základ. Byly to fajn roky, v ročníku nade mnou studovala třeba Zuza Norisová, nebo Míša Badinková. Po konzervatoři jsem chtěla na muzikálové herectví, ale na Slovensku se tento obor neotvíral, jen činohra. Tak jsem zkusila Brno. A vyšlo to. Nastoupila jsem ke Zdeně Herfortové, byla vedoucí ročníku muzikálového herectví. Tehdy přijala více Slováků než Čechů, takže to nakonec vypadalo tak, že místo abychom my Slováci začali pěkně „po česky“, mluvili naši spolužáci hezky „po slovensky“. Bydleli jsme na Astorce, což jsou koleje, je tam i knihovna JAMU i ateliér muzikálové tvorby. Ráno za pět sedm jsme společně s ostatními seběhli v papučích na klasický tanec. Pohodička. Byli jsme vlastně první generace studentů, co na Astorce takhle bydlela. Potom jsem cestovala mezi různými podná-jmy, až jsem nakonec zakotvila ve Slavkově. Žiji tam společně se svým přítelem Martinem a re-konstruuje naše domeček.

Takže hnízíte?

Jejda, ano. Je mi 30 let a to by každá „baba“ už měla mít jasno. Nebo alespoň částečně jasno. A já už se k tomuto stavu blížím...

Takže hnízíte.

Neříkám, že to bude hned, ale už mám občas takové ty stavy. Vidím na ulici malé dítě a začnu se cítit na mateřství, přepadají mě mateřské pudy. Ale na druhé straně pak potkám nějaké jiné zlobivé dítě a říkám si: „Mária, eště počkaj!“ Mám své sinusoidy. Jsem po mamce, takže v těhotenství se ze mne stane velryba. Máma nabrala snad 30 kilo. Sice potom zhubla, ale určitě to nebyla legrace.

To vůbec nemusí být pravidlo. Moje mamka s každým těhotenstvím také nabrala 20 kilo a já jen krásných 8. Pravidlo „aká matka, taká Katka“ neplatí vždycky.

Máma byla tanečnice, a když mě čekala, tak to byla pro organismus asi velká změna. Spousta pohybu a najednou s tím musela přestat. Nebo jsou to prostě geny.

U mne to bylo přesně naopak. Přiznávám, že jsem někdy trošku líná na pohyb a tím pádem to v těhotenství pro můj organismus nebyla změna žádná. Ale kdo ví, jak to funguje. A Vaši rodiče by určitě rádi vnoučátka, že?

Máma s tatkou se letos přestěhovali do Rajec-kých Teplíc. Je to nádherné lázeňské městečko. Bydlí teď v krásném domečku, v „pěkných kop-coch“. Mají nádherný výhled na celou krajinu. Hrozně je to nakoplo, jsou plni energie. Takže

**Ve hře
Betlém,
režie: Zbyněk Srba**

*Se Stano Slovákem,
Wiltz, Luxembourg*

mám teď nové doma-doma. Byla jsem doma v Žilině, teď jsem ve Slavkově a v Teplicích. Je rozto milé sledovat, jak se naši chystají na první Vánoce v novém domečku. Naposlady, když jsem je byla navštívit, tak tatínek musel odhazovat hory sněhu, kterého tam bývá požehnaně. Bylo mi ho opravdu líto, tak jsem se rozhodla, že mu koupím pod stromček sněžnou frézu. Poprosila jsem kamaráda, aby mi zjistil, kde to prodávají a kolik stojí. No a nakonec asi bude muset tatínek stále odhazovat lopatou, protože cena opravdu převýšila mé očekávání. Anebo ještě vymyslím něco jiného. Nějakou maličkou sněžnou frézičku...

Byla jste hodná dceruška v době dospívání? Vypadá to, že ano, pěkně mluvíte o rodičích, dokonce jim chcete koupit sněžnou frézu...

To víte, že byla. I když jsem asi nebyla typická „bábika“. Poslouchala jsem britský punk, chodila na koncerty a byla rebelka. Plakáty z Bravička byste u mne na zdi nenašli. V této době to moji rodiče se mnou neměli asi úplně nejjednodušší. Ale aby to nevypadalo, že jsem měla těžkou pubertu, to zase ne. Hodně jsem četla a chodila s mamkou na koncerty vážné hudby. Jak se u nás říká „z každého rožka troška“.

Ale vraťme se k divadlu. Skončili jste v Astorce. Kdy jste se stala členkou souboru Městského divadla Brno?

Mé první setkání s MdB bylo ve hře *Peer Gynt*. Měla jsem tam tehdy dokonce tři role. Ženu v davu, černošku a arabskou tanečnici. A pak přišel muzikál *West Side Story*. Byl to můj přivýdělek ke studentskému stipendiu. A hlavně další divadelní zkušenost. S „*Westkou*“ jsme odcestovali

na půl roku do Holandska. Hráli jsme ji tam s americkými kolegy. V Brně v divadle jsme to s nimi nastudovali a potom celých šest měsíců putovali po Holandsku a vystupovali. Bydleli jsme v bungalovech, v malé vesničce. Tam jsme se vždy po představení vraceli. To byl náš „tábor“. Byli jsme tam taková zájezdová rodina. Po návratu mi bylo smutno. Ale musela jsem se vrátit do reality. A v té době přišla nabídka od pana Moši na stálé angažmá.

Četla jsem na Vás velkou chválu v představení Betlém, kde máte hlavní roli. Máte nějaké Vaše oblíbené představení?

Betlém má za sebou už třicet osm repríz. Ted v době vánoční se pěkně hodí do repertoáru. Jinak k mým oblíbeným hrám patří muzikál *Cigáni jdou do nebe*. Hrají zde Rusalinu, sestru Lujka Zobara. A pak si užívám představení *Brouk v hlavě*, kde jsem služka Yvetta. To představení je opravdu skvělé a zábavné.

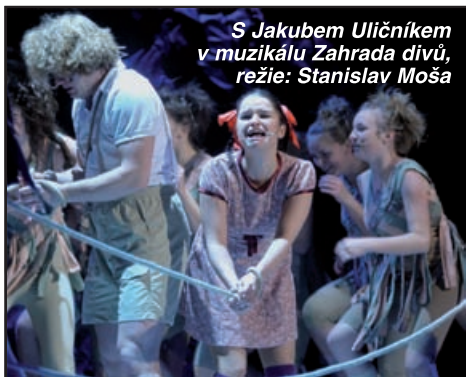
Tak s tím musím souhlasit. Vytáhla jsem na Brouka v hlavě před lety mého tatínka, který jinak divadlu příliš neholduje. Ovšem tímto kouskem byl tak nadšený, že potom zajistil lístky pro své kolegy z mise SFOR. Tak si tam pak všichni „veteráni“ uskučtečnilí „slezinu po letech“. A nedávno jsem Vás viděla v úžasném představení Mary Poppins...

Ano, mám tam malou roli chůvy Katie a pak také tančím a zpívám ve sboru. Je to výborné a živé představení. Hlediště bývá plné dětí. V tomhle je MdB skutečně výjimečné. Dokáže přivést a nastudovat zajímavá a úspěšná představení, jako jsou třeba *Čarodějky z Eastwicku*, nebo právě *Mary Poppins*.

Máte nějakou vysněnou roli? Máte představu, co budete dělat za dvacet, třicet let...

Vysněnou roli nemám, já беру život tak, jak jde a těším se z toho, co mi nabízí. Jsem šťastná, že mám práci, která mě baví, spokojené rodiče, lásku a přátele. A za dvacet let? To budu určitě plná síly a energie. Klidně bych si otevřela malou krčmíčku. Život si musíme užít!

*Děkuji za rozhovor,
foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil*

***S Jakubem Uličníkem
v muzikálu Zahradu divů,
režie: Stanislav Moša***

Za Milošem Hynštem

Přišla smutná zpráva. Docent Miloš Hynšt, režisér a divadelní pedagog zemřel. Je těžké se s tím smířit. Vzpomínám, jak tento divadelní bard provázel naši hereckou generaci od prvních nasmělých krůčků na divadelní katedře JAMU, jejímž byl šéfem, přes naši pozdější praxi v divadlech vlastně až dodnes. O každém z nás věděl, každého registroval v paměti. V šedesátých letech jsme, ještě herečtí zelenáčci, do sebe nasávali úžasný tvůrčí kvas divadel, v němž v Brně hrála prim Mahenova činohra. Sledovali jsme její herce – naše herecké vzory, diskutovali, přeli se. Však z nich také někteří pedagogicky na JAMU působili a mnozí na nás měli až osudový vliv. Učili jsme se odkrývat, jako alchymisté, tajemství divadla, tajemství herectví. Mahenka byla silným souborem vyhraněných hereckých osobností, jimž tehdy Miloš Hynšt šéfoval. Měl vynikající režisérský i dramaturgický tým. Byla to slavná éra... Pak přišla normalizace a Miloš Hynšt byl pochopitelně vyštván z divadla i ze školy. Odešel na venkov – režíroval v Uherském Hradišti, ve Zlíně a v dalších divadlech. Jakoby tím vyhazovem posílen tvořil inscenace, které umělecky převyšovaly běžný standard divadel. Hynšt byl pojem, za jeho inscenacemi se na oblast jezdilo. Vidím jej při práci jako by to bylo dnes, vždy pečlivě připraveného, precizního ve vedení herců. Žádný detail neoponechal náhodě. Měl rád herce pracovité a dochvilné a těm, kterým to někdy dělalo problémy, nebo hřešili na své bohémství, to pak spočítával po poslední generálce před premiérou. Měl „kartáč“ (promluvu do duše), kterým čistil ubryndané herecké dušičky, nutno ale říci, že to byl kartáč laskavý. Pan docent měl sloní paměť a herci jej za to milovali. Takto pedagogicky působil na herce, bývalé žáky, také v divadlech. V našem divadle inscenoval jako kmenový režisér Karvašův *Meteor*, Moliérova *Žorže Dandina*, Jiráskovu *Filozofskou historii*, Klicperova *Hadriána z Římsů*. To se psal rok 1947. Vedle toho hrál i jako herec. Později v osmdesátých letech pak pohostinsky u nás inscenoval Haškova *Švejka* ve své úpravě, a Ostrovského hru *I chytrák se spálí*.

A. N. Ostrovskij, *I chytrák se spálí*, 1983,
zleva: Mamájev – Pavel Kunert, Glumov – Karel Mišurec, Kleopatra – Libuše Billová

Přešla léta, naší generaci přibylly šediny a vrásky, mnozí jsme se ocitli v důchodu a mimo divadlo. Začali jsme se s panem docentem častěji potkávat na premiérách i při jiných příležitostech. Navzdory zdravotním potížím nás překvapoval svou vitalitou, agilností a zájmem. Všude jej bylo vidět. Režijní pult vyměnil za spisovatelské pero. Jeho divadelněvědné úvahy a glosy svědčí o nevšedním zájmu, rozhledu a vztahu člověka ke všemu, co souviselo s divadlem. Nedávno jsme si slíbili, že mu zavolám a přijdu na kus řeči. K mé lítosti, návštěvu už neuskutečním. Na co jsem se chtěl zeptat se už nezeptám. Škoda.

Setkávání s divadelním bardem, jakým byl Miloš Hynšt, bylo jako spočinutí pod košatým stromem, který čněl do výše i do šířky, protože toho moc věděl a moc pamatoval. Budete nám, pane docente, chybět.

Miloš Kročil

Josef Švejk aneb Veliká doba žádá veliké lidi,
1982, Švejk (vpravo) – Jiří Tomek

KAREL ŠKARKA

VŠECHNO SE DĚJE, JAK SE MÁ
Když jsem si s Karlem Škarkou na začátku prosince domlouvala schůzku v pravé poledne, dopředu se omlouval, že nebude

ČERT TĚ VEM

nic jíst ani pít. Jak se pak ukázalo, tak proto, že vstoupil už do druhé poloviny své desetidenní hladovky. Na energii ani optimismu mu to ale neubralo. Domnívám se, že teď je všechno, jak má být, pochvaloval si při celoročním bilancování. Od *Probouzení jara* před rokem stihl mimo jiné hrát třeba v *Nahé múze* a hlavně se podílel na vokálním nastudování superkalifradžilistikexpialidózním muzikálu *Mary Poppins*. **Začneme ale od té hladovky. Co Vás vedlo k takovému rozhodnutí?**

Potřeba očisty těla i ducha. Cítím na sobě únavu, a tak s tím začínám bojovat. A protože teď, po premiéře *Mary Poppins*, mám trochu volno, zkouším praktikovat to, co jsem vyčetl v knihách a o čem jsou jejich autoři přesvědčeni, že funguje a je pro naše zdraví dobré. A hladovku

vřele doporučuji. Cítím se skvěle, hlad nemám, necítím únavu. Mé vnímání se zbystřilo a mám hodně energie, i když kdo ví, co by se mnou udělala fyzická námaha. Běhat raději nezkouším. Nejím, piju jen vodu a ovocné šťávy po deset dnů, což je údajně minimální doba pro očistu těla od všech jedů a nečistot. Je ale pravda, že se těším, až si dám nějaké dobré jídlo.

Tak ať vydržíte. *Mary Poppins* se stala jednoznačně událostí letošní sezony. Jaká to byla práce pro Vás?

Od začátku mi bylo jasné, že je to jeden z nejdůležitějších projektů, na kterém se spolu s kolegy z realizčního týmu pod vedením režiséra *Mary Poppins* Petra Gazdíka podílím. Strávili jsme s Petrem a dirigentem představení Danem Kalouskem ještě před začátkem zkoušení desítky hodin nad scénářem a notami, abychom společně stránku po stránce ideově sjednotili, případně ještě upravili v co možná nejlepší výsledný tvar, což myslím nakonec přineslo své ovoce.

Jaké byly korepetice s dětmi?

Děti mají v *Mary Poppins* hlavní roli a „táhnou“ celé představení, takže jsem jim hned od začátku věnoval maximální pozornost. Čtyři kluci a čtyři holky byli rozdělení typově k sobě do dvojic Jane a Michaela a každou z dvojic jsem korepetoval dvě hodiny denně. Sice jsem tím strávil celý den, než se všechny čtyři dvojice vystřídaly, a už ani nevím kolik týdnů jsem to takto táhl, ale jsem přesvědčen, že tento systémem se vyplatil. Hned od začátku jsem se je snažil vyburcovat k úvahám nejen o zpívání, ale také o charakteru postav, které hrají, a situaci

**S Radkou Coufalovou
v muzikálu *Evita*,
režie: Stanislav Moša**

S Johanou Gazdíkova
v inscenaci
Muzikály z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša

jednotlivých scén. Bylo pro mne fascinující sledovat jejich pokrok a hlavně proces neustálého zpracovávání informací, který se ničím neliší od procesu jejich dospělých kolegů. Lví podíl na úspěchu dětí má také Jana Gazdíková, která se jim neúnavně věnovala po celou tu dlouhou dobu zkoušení. Zapomněl jsem se jí zeptat, kde bere tolik energie. Možná, kdybych nezapomněl, nemusel bych teď držet tu hladovku..

Znal jste Vy sám Mary Poppins jako dítě?

Snad jednou, kdysi v pubertě, jsem viděl v televizi film, ale moc mne to v tom věku nezaulo. Byla divná – nejsem si jistý, jestli to bylo to slavné americké zpracování. Měl jsem nejraději pohádky jako Dařbuján a Pandrhola, Krakonoše, takové ty, co pohládí. A dosah *Mary Poppins* jsem v té době vůbec nechápal. Ale teď jako dospělý jsem opravdu přesvědčený, že její poselství je v dnešní uspěchané době velmi aktuální: nezabývat se tolik shromažďováním peněz, ale důležitějšími věcmi, o nichž jsme už zapomněli, že jsou důležité.

Proč se Mary Poppins tak povedla?

(smích) To je možná otázka na Petra Gazdika nebo na autory tohoto skvělého muzikálu. Když se něco poctivě a dobře napíše a s pokorou nastuduje, jde hodně věcí samo a vlastně jsou „odsouzeny“ k úspěchu.

Mary Poppins alternují tři herečky. Je každá jiná nebo jsou všechny stejné?

Bezespornu je každá jiná, absolutně. A každá je správně jiná, dělá to po svém a já byl nadšený ze všech tří.

Kterou byste si vzal ke své dceři jako chůvu?

Myslím, že by mi nevadila ani jedna. Tady však můj názor není zas až tak moc podstatný, protože by o tomto zcela jistě nakonec rozhodla, v rámci manželských kompromisů a spravedlivého dělení rozhodovacího práva, moje žena.

Dovedete si představit, že byste v reálném životě měli opravdu pro dceru chůvu?

Ne. Máme babičku, zaplatpánbůh, která nám hodně pomáhá, ale nevím, jestli bych zvládl cizího člověka v naší domácnosti, kterému bych svěřil podle mne tak hrozně zásadní a zodpovědnou funkci jako výchovu naší Sofie.

Naposledy jsme spolu dělali rozhovor po Probuzení jara. Co jste všechno dělal od té doby?

Krásná byla práce na *Nahé múze* autorů Zdenka Mertý a Zory Jandové, kterou jsem hudebně nastudoval a hraji v ní. Od května byl zbytek roku ve znamení *Mary Poppins*. Tento po všech stránkách velmi náročný projekt si vyžádal více času, než je u jiných muzikálů obvyklé. Výjimkou byl jen říjen, kdy si mě pan režisér Moša „vypůjčil“ do inscenace *Oidipus král*, kde jsem mimo hudební nastudování spolupracoval se Zdenkem Mertou také na jevištní hudbě a v oné inscenaci též účinkuji.

Měl jste prázdniny?

I když *Mary Poppins* malinko zasáhla i do prázdnin, musím říct, že měl. A krásné! Vůbec poprvé jsme byli na rodinné dovolené v Chorvatsku a bylo tam nádherně. Našli jsme si tam malou písčnou plážičku a kdyby se někde měla točit reklama na Bounty, mohlo by to být právě tam.

Co vás čeká v novém roce?

Jé! Tak to vůbec nevím. O některých projektech vím třeba rok dopředu, že je budu dělat, a u některých si to přečtu až z křesťního listu dané inscenace. V současné chvíli nevím o ničem konkrétním a jen tiše doufám, že mě některé nadcházející projekty neminou.

Vánoce klepou na dveře. Těšíte se? A jak je prožijete?

Těším se moc, protože myslím, že to budou pro mou dceru Sofii ty první, které bude vnímat naplno. Už teď říká, že se těší na „dálečky“. V prosinci máme se ženou Hanou relativně čas, takže letošním Vánocům fandím, že nebudou tak hektické a s kaprem na poslední chvíli díky nedostatku času, jak tomu bylo v letech předchozích. Věřím, že to budou tentokrát opravdu svátky míru, klidu a pohody, ale hlavně, že budou pro naši dcerku moc krásné.

Co máte raději – dostávat nebo dávat dárky?

Raději dávám, zvláště ty, o nichž vím, že si je ten obdarovaný opravdu přeje a udělají mu ra-

S Robertem Jíchou
v muzikálu
Jesus Christ Superstar,
režie: Stanislav Moša

*Se Soňou Jányovou
v muzikálu Josef a jeho úžasný
pestrobarevný plášť,
režie: Stanislav Moša*

dost. To je pro mne nejvic. Stejně tak bytostně nesnáším, když dárek musím dávat jen proto, že „by se to mělo“. A snažím se vyhnout kupování dárku „na silu“ jen proto, aby dotyčný něco dostal.

Jak pokročily práce na Vašem vlastním muzikálu?

Zatím jsem nesložil ani jednu muzikálovou notu. Spíš mobilizuji síly. Jeden až dva náměty mám v šuplíku a jsem přesvědčen, že se zanedlouho do díla pustím. Ještě před tím bych si však ještě chtěl vyzkoušet nějaký čistě hudebně-taneční projekt. Něco jako balet, ale se současnými hudebními prvky.

Hudbu ale skládáte?

Ano. Společně s Míšou Horkou pracujeme na písničkách v anglickém jazyce. Jedna z našich věcí se umístila v nejprestižnější mezinárodní písňové soutěži UK Songwriting Contest mezi první padesátkou, což je z celkového počtu devíti tisíc písní ze všech koutů světa docela úspěch. Já si však moc přeji, aby si naše tvorba časem našla cestu k posluchačům.

Konec roku je příležitostí k bilancování. Co bylo nejlepší?

Všechno bylo nejlepší. V létě jsem dovršil tři-

ařicátého roku, to prý člověk hodně bilancuje. Nevím, jestli je to pravda, ale v mém případě určitě ano. Hodně jsem v době svých narozenin bilancoval nejen tento rok, ale celou dekádu a jsem vděčný za vše, co jsem zvládl, i za chyby nebo situace, které nebyly ideální, ale z nichž jsem se mohl poučit. Potkal jsem spoustu zajímavých a krásných lidí, kteří mně byli nebo stále jsou inspirací. Byl jsem u mnoha nádherných projektů, na které se nezapomíná. Mám krásnou ženu, nádhernou dcerku. Takže rok 2010 a s ním i všechny předchozí roky hodnotím pozitivně a ničeho nelituju, protože se domnívám, že všechno se děje přesně tak, jak se dít má.

A nějaké přání pro ten nastupující rok?

Pevně zdravím pro mou rodinu a vůbec pro všechny, kdo si přečtou tento rozhovor, ale vlastně i pro ty, kteří ho číst z nejrůznějších důvodů nebudou. Trošku štěstíčka bych popřál i mé (naši) tvorbě a neméně sladké plody úspěchu v nadcházejících sezonách pro další inscenace našeho divadla.

*Jiřina Kubešová,
foto: jeř Kratochvíl*

*S Petrou Jungmanovou
v muzikálu
West Side Story,
režie: Stanislav Moša*

Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení Činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

www.mdb.cz

Petr Gazdík, Michel Klein, Radomil Blažek

Radomil Blažek, Dagmar Vallová, Petr Gazdík

Hana Holišová, Petr Štěpán, Lenka

První prosincový pátek patřila Činoherní scéně. Jak uvedl při slavnostním zahájení generální ředitel společnosti jistotou, že opět nabídne svým zákazníkům. A komedie *Dokonalá svatba* se skvělými výkony. Příjemná atmosféra se přenesla i na jeviště a po představení. Poděkování všem obchodním partnerům a kolegům. Více informací na www.rexel.cz.
viceprezidenta skupiny REXEL pro střední a velké podniky.

ka Janíková, Milan Němec, Irena Konvalinová a Zdeněk Bureš.

MdB slavnostnímu večeru společnosti REXEL CZ s.r.o.
ředitel REXEL CZ s.r.o. Ing. Radomil Blažek, MBA, Městské divadlo Brno je pro tuto
ným hostům příjemný večer s mistrovsky odehraným divadelním představením.
y všech herců taková opravdu byla. Bavilo se nejenom publikum v hledišti,
y pokračovala při přátelském setkání a rautu v prostorách divadla až do půlnoci.
gům za spolupráci a přání do nadcházejícího roku z úst vzácného hosta,
chodní Evropu Michela Kleina (CEE), bylo milým překvapením slavnostního setkání.

Foto jeř Kratochvíl

U šálku kávy SIMONA ŠELIGOVÁ s Honzou Šmíkmátorem

JSEM NA KLDNĚJŠÍ POSTAV

„Udělej rozhovor s Faunem z *Oidipa*“, znělo zadání od Jefa Kratochvila. A mně okamžitě naskočil obraz chlapiska zarostlého, spíš kozla než muže (podle vzhledu i podle vůně), očima divoce koulejšího, bujaře poskakujícího, na flétnu hrajícího a vína z měchu často a vydatně si zavdávajícího. Když jsem pak usedl v kavárně naproti člence baletního souboru Simoně Šeligové, nestačil jsem se divit: kde křečká blondýnka bere všechny ty fauní atributy? Věřu, jít na rozhovor vybaven pouze dojmy z *Oidipa*, těžko bych „svého“ Fauna poznal.

Přiznám se, že jsem si vždycky Fauna představoval jako nějaké zlé, chlupaté, nehezke stvoření. Jak to jde s Vámi dohromady?

Faun určitě není zlý. Je to spíš taková satira, jejíž příčinou v inscenaci *Oidipus král* je to, že Faun zná celý děj nazpaměť a víceméně si pohrává s osudy hrdinů. Postava je to taková škodolibá, ale se zlostí to určitě nemá nic společného. Pravda je, že ze začátku jsem vůbec nevěděla, co si mám představit, s rolí jsem se seznamovala a vžívala se do ní až během zkoušení. Bylo docela náročné se s touto rolí ztotožnit.

Na druhou stranu se říká, že tyto ne úplně kladné postavy se hercům hrají lépe.

Je to možná fakt, ale asi jsem spíš na ty kladnější. Ale samozřejmě mě to zaujalo, je

to zajímavá role a jsem ráda, že jsem ji dostala.

Jaká je tedy úloha Fauna v Sofoklově dramatu?

Sleduje zpovzdálí příběh a pohrává si s osudy představitelů. Někdy se jim vysmívá, v situacích, ve kterých už ví, jak to dopadne.

To je asi příjemné, když jako postava znáte dopředu vývoj příběhu.

Určitě, určitě se dá s tím dobře pracovat.

Co Vám na Fauna říkali Vaši blízcí? Jaké jsou ohlasy?

Recenze jsem nečetla, ale lidem, kteří mě znají, se to moc líbilo. Líbila jsem se jim já, ale i celé představení. Je to něco jiného, něco, co není všude.

Jak se Vám, jako tanečnici, hraje na tak divadelně nestandardním povrchu, jakým je imitace písku?

Musím říct, že to byl docela problém. Stejně jako to, že mám jednu nohu člověčí a jednu zvířecí, takže kulhám. Na jedné noze mám totiž botu s podpatkem a na druhé nic. Scházím z takových vysokých schodů, takže to je docela nebezpečné, a hlavně to docela dost klouže. Navíc na těch kluzkých schodech tančím nějaké piruety a tak podobně. Už se mi i stalo, že jsem spadla, ale vždycky se to snažím nějak zahrát, že to bylo schválně, že to do role patří. Povrch pro mne určitě není ideální, ale dá se to. Kulhání je rozhodně větší problém. Scéna je docela náročná, pohybuji se prakticky po-

řád nahoře na schodech. Potom potmě scházím dolů, takže to je takové trošku...

...o ústa.

Přesně tak.

Pojďte Vás trošku představit. Kdo je Simona Šeligová?

Tanec je celý můj život. Osm let jsem studovala Taneční konzervatoř, mým hlavním oborem je balet. Taneční konzervatoř jsem ukončila absolutoriem, teď studuju třetím rokem dálkově JAMU, obor Taneční pedagogika. Za dva roky mě čekají státní zkoušky. Z toho mám docela strach, uvidím, jak to budu zvládat dohromady s divadlem. Snad to půjde.

Za sebou máte i zkušenost s asistencí choreografie, což jde dobře dohromady právě s taneční pedagogikou. Jaká byla práce se Šimonem Cabanem na inscenaci Muchova epopej?

Muchova epopej byla původně prezentována tak, že to bude hodně taneční. Nakonec to moc taneční nebylo, což mě trochu mrzí, protože jsem toho tam moc nedělala. Režisér Šimon Caban, který dělal i choreografii, je šikovný, takže si skoro všechno udělal sám, navíc jsme asistentky choreografie dvě, takže jsem na tom opravdu moc práce neměla. Ale odzkoušela jsem si, že z pozice asistentky choreografie je to jiný pohled, než když stojíte na jevišti. V této inscenaci jsem zároveň i swing, takže jsem se musela hodně učit, o to bylo pro mne náročnější. Ale rozhodně to byla zajímavá zkušenost.

Swing je taková málo vděčná, ale o to náročnější role, že?

V poslední době jsem na swing měla štěstí. Na jaře to bylo v *Ptákovinách podle Aristofana*, což pro mne byla zase nová zkušenost, protože jsem swingovala i holky, které tam mluví a zpívají. To jsem jako tanečnice nikdy nedělala, takže to pro mne bylo docela těžké sebrat odvahu. Byly to jen drobné herecké akce, ale i tak to pro mne bylo nové. Takže se swingem mám z posledního roku bohaté zkušenosti.

Když jsem se před měsícem bavila s Martou Prokopovou o Mary Poppins, říkala mi, že řazení dle souborů už není tak důležité, že všichni začínají dělat všechno – baletáci zpívají, zpěváci baletí.

Ano, teď je to tak, že všichni dělají všechno. Co jsem se bavila s kolegyně tanečnicí, tak

jsem všichni rádi, že nejsme jen za ty, kteří někde vzadu tančí a dělají křoví, ale že už se s námi začíná víc pracovat.

Připravovala jste se nějak na takovéto rozšíření Vašeho hereckého záberu?

Co se týče zpěvu, pravidelně jsem dva roky docházela k Vladimíře Spurné, která mi moc pomohla. Je to super, že máme možnost takhle navštěvovat učitele, je to pro mne další nová zkušenost.

Je pravda, že si tímto způsobem rozšíříte možnost uplatnění.

Určitě, pak to můžu využít, když zpíváme ve sborech, to se hodí.

Před čtyřmi lety jste se účastnila i soutěže Dívka Brna. Jak jste se do soutěže dostala?

To je hodně stará záležitost (smích). Dostala jsem se tam přes kamarádku. Začalo to nevinně, byl casting, kterým jsem prošla, nafotili jsme nějaké fotky, které byly umístěné na internetu, a na jejich základě se pak hlasovalo pro dívku Brna. Původně jsem ani nevěděla, že je to soutěž, považovala jsem to za brigádu hostesky, chtěla jsem si přivydělat na akcích. A nakonec z toho byla soutěž. Takže jsem se tam ocitla spíše omylem.

Co Vás teď po Oidipovi čeká?

Teď nás čeká *Jméno růže* od Umberta Eca, které má premiéru 19. února. Je to činohra, ale bude se hrát na Hudební scéně, protože pan Moša souběžně dělá muzikál *Sugar*, který chce hrát na Činoherní scéně. Bude to moje druhá činohra a zatím vůbec nevím, co si mám představit, co mě čeká. Uvidíme. Zkoušet jsme začali 17. prosince, ještě před Vánoce, což se mi zrovna tak úplně nehodilo, protože mi ve škole začalo zkouškové období. Každopádně se už těším na to, jak si po Novém roce zahrajou na Hudební

**V muzikálu Hello, Dolly!,
režie: Gustav Skála**

scéně. Mám tam *Sněhurku a Hello, Dolly!*, tak na to se moc těším.

Když se ohlédneme na inscenace, ve kterých v Městském divadle hrajete, dá se říct, že byste měla některou z nich nejraději? Vzhledem k tomu, že v několika hrajete swing, nemůžeme se bavit o nejoblíbenější roli...

Nemám to rozdělené na to, co hraju ráda, a to, co nehraju ráda. Hraju ráda všechno. Vždycky se těším, baví mě to. Ono těch odehraných představení zatím ani moc není. Začalo to *Peklem*, potom *Sněhurka*, která mě hodně baví, i když to člověk vidí po třicáté, pořád se musí smát. Potom *Evita*, která se teď tolik nehraje, *Hello, Dolly!*, *Ptákoviny*. A teď *Oidipus král*.

Oblíbenou hru z Vás nedostanu, tak tedy jinak. V jakém kostýmu se Vám na jevišti pohybuje a hraje nejobtížněji? To asi bude právě Faun, ne?

Ano. Je pravda, že se to nezdá, ale kostým je i dost těžký, je celý chlupatý a je v něm teplo. A kromě toho, že kulhám, mám taky kopyto i na jedné ruce. Takže když třeba někde padám, tak mám takový pocit, že se nemůžu ani ničeho zachytit, protože nemám jednu ruku. Pak mě ještě trápili s nosem – původně jsem měla mít sádrový nos, takže mi vylívali nos do sádry. Nakonec mám nos ze silikonu, ale v tom se zase nedá pořádně dýchat. Taky mě namalují celou na bílo a kreslí po mně, takže jsem z toho byla dost nešťastná. Ale nos nakonec zrušili, takže dobrý. Co se týče kostýmů, nejsou procházkou růžovou zahradou ani *Ptákoviny*. Máme na nohou vysoké jehly, tedy než se převlečeme do vojenských mundúřů a vezmeme si normální boty. Tak to je taky „o ústa“. Taky všude chodí.

A jaké ptáky v Ptákovinách hrajete?

Jsem swing, takže swinguju úplně všechny.

Co byste chtěla dělat po škole? Dostat se na pozici choreografky?

Určitě, to je můj sen. Baví mě práce s lidmi a vytvářet nové věci. A můj úplně největší sen je ote-

vřít si v budoucnu vlastní taneční centrum nebo něco takového. To bych ráda, ale uvidíme, co bude.

S absolvovanou Taneční konzervatoří k tomu jistě máte dobré předpoklady.

Snad ano. Ale je pravda, že na tuto školu chodí rok od roku méně lidí. Už o to není vůbec takový zájem, jaký byl dřív. Největší riziko je, že se člověk po absolutoriu nedostane do žádného divadla, tím pádem osm let studuje Taneční konzervatoř úplně zbytečně. Na druhém stupni odpadá spousta klasických předmětů, jako matematika nebo fyzika, a místo toho jsou dějiny umění, dějiny hudby a podobně. Takže člověk pak nemá vzdělání ani tady v těch základních věcech. Do divadla se po absolutoriu dostanou tak tři lidi z ročníku, zbytek pak má problém se dostat. To si myslím, že je hlavní riziko a je to důvod toho, že balet u nás v současné době trochu upadá. Uvidíme, třeba to bude zase lepší.

Honza Šmikmátor,
foto: jeř Kratochvíl

V dramatu
Oidipus král,
režie:
Stanislav Moša

LUCIE BÍLÁ & ROBERT JÍCHA NOVOROČNÍ KONCERT

*benefiční koncert
na podporu Nadačního fondu dětské onkologie
Krtek*

Už počtvrté organizuje Robert Jícha koncert pro Nadační fond dětské onkologie Krtek, jehož výtěžek bude věnován na podporu komplexní péče o onkologicky nemocné děti absolující léčbu na Klinice dětské onkologie Fakultní nemocnice v Brně (KDO FN Brno) a ve prospěch onkologicky nemocných kojenců, dětí a dospívající mládeže.

Letos se Robertu Jíchovi podařilo oslovit snad nejpopulárnější osobnost v naší zemi, paní Lucii Bílou, která se ráda koncertu na podporu dobrých věcí zúčastní, a to za doprovodu skvělého pianisty Petra Maláška. Ještě před jejím vystoupením divákům zazpívají mimo samotného organizátora Roberta Jíchy také jeho kolegové z Městského divadla Brno Jana Musilová, Petra Jungmanová a Lukáš Vlček s pianistkou Šárkou Královou a perkusistou Pavlem Plichem.

Č I N O H E R N Í S C É N A

Jaroslav Žák - Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí - jak všichni čtenáři české filmové klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadel-

HRAJEME

ní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žáková divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zaplacenovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charakterky prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holíšová, Ivana Skálová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka a Zdeněk Bureš.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací,

kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo - a dívka říká, že leccos. Nezbývá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lži a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jevitě celé Evropy...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Sofokles: **IDIPUS KRÁL**

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalejší antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thébský vladař Oidipus pátá po přičině, pro kterou Théby sužuje mor; podle delfské věštby jde o boží trest za nepotrestanou vraždu předchozího krále Laia. Oidipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv a poznáv pravdu, sám oslepne. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplněného se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. Král Oidipus však není pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Třebáže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře, tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezničení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinici nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvlé.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčová, Tereza Martinková, Martin Křížka, Karel Šarkka, Jakub Uličník, Jakub Przebinda a další.

Stefan Vögel: **DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE**

Co si počít, když je váš otec nerudný válečný veterán, zaprtklý stárnoucí vdovec, který není schopen vyjít takřka s nikým, kromě starého kamaráda Walta, který k němu každý čtvrtěk u po třicet let přichází na partii šachu? Leonard Kowinski svůj boj o srozumění s otcem Fredem dávno vzdal - až na hospodyně, které mu stále přičinlivě dodává a které ve Fredově domácnosti nikdy nevyráží déle než týden. Protože Fred je zkrátka bytost, se kterou se nedá žít. Až jednoho dne se jeho život oťese v základech - energická italská hospodyně Rosalinda se s jeho morosovitostí zkrátka nesmíří a začne s ním hrát podle svých vlastních pravidel. A světe div se, ono se to

LEDEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.1.	neděle	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	
3.1.	pondělí	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	
4.1.	úterý	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	
4.1.	úterý	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	AB2
5.1.	středa	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	zakoupeno
6.1.	čtvrtek	Robin Hawdon	
7.1.	pátek	Sofokles	C5
8.1.	sobota	Sofokles	AB6
9.1.	neděle	Sofokles	E7
10.1.	pondělí	Jaroslav Žák, Haňa Burešová	zakoupeno
11.1.	úterý	Stefan Vögel	E2
12.1.	středa	Sofokles	AB3
13.1.	čtvrtek	Robin Hawdon	A2011
14.1.	pátek	Stefan Vögel	zakoupeno
15.1.	sobota	Brandon Thomas	
16.1.	neděle	Francis Veber	
17.1.	pondělí	Francis Veber	
18.1.	úterý	Robin Hawdon	M2011
19.1.	středa	Robin Hawdon	R2011
20.1.	čtvrtek	Anton Pavlovič Čechov	
21.1.	pátek	Sofokles	E5
22.1.	sobota	Stefan Vögel	A6
23.1.	neděle	Stefan Vögel	D
24.1.	pondělí	Stefan Vögel	AB1
25.1.	úterý	Sofokles	A2
26.1.	středa	Sofokles	
27.1.	pátek	Stefan Vögel	AB5
28.1.	19.30	Dobře rozehraná partie	

HUDEBNÍ SCÉNA

2.1.	neděle	Benefiční akce	zadáno
6.1.	čtvrtek	Trikrálový koncert	
7.1.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
8.1.	sobota	Mary Poppins	
8.1.	sobota	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
9.1.	neděle	Mary Poppins	
10.1.	pondělí	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
11.1.	úterý	Mary Poppins	
12.1.	středa	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
13.1.	čtvrtek	Mary Poppins	
14.1.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.1.	sobota	Mary Poppins	
15.1.	sobota	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
16.1.	neděle	Mary Poppins	
17.1.	pondělí	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.1.	úterý	Mary Poppins	
19.1.	středa	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
20.1.	čtvrtek	Mary Poppins	
21.1.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
22.1.	sobota	Mary Poppins	
22.1.	sobota	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
23.1.	neděle	Mary Poppins	
24.1.	pondělí	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
25.1.	úterý	Mary Poppins	
26.1.	středa	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
27.1.	čtvrtek	Mary Poppins	
28.1.	pátek	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
29.1.	sobota	Mary Poppins	
30.1.	neděle	P.L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
31.1.	pondělí	Mary Poppins	

ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA

4.2.	pátek 14.00	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	veřejná generálka
4.2.	pátek 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	C5
5.2.	sobota 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	premiéra, P
6.2.	neděle 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	premiéra
7.2.	pondělí 19.30	Jean Anouilh Becket aneb Čest boží	X2011
8.2.	úterý 19.30	Jean Anouilh Becket aneb Čest boží	Z2011
9.2.	středa 19.30	Jean Anouilh Becket aneb Čest boží	T2011
10.2.	čtvrtek 19.30	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	zakoupeno
11.2.	pátek 19.30	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	zakoupeno
12.2.	sobota 19.30	Po 15 letech od 1. uvedení v MdB v původním obsazení West Side Story	slavnostní představení
13.2.	neděle 19.30	Stefan Vögel Dobře rozehraná partie	E7
14.2.	pondělí 18.00	Robin Hawdon Dokonala svatba	PPP
15.2.	úterý 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	A2
16.2.	středa 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	A3
17.2.	čtvrtek 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	C4
18.2.	pátek 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	A5
20.2.	neděle 18.00	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	
21.2.	pondělí 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	
22.2.	úterý 19.30	J. Styne, B. Merrill, P. Stone Sugar! (Někdo to rád horké)	AB2
23.2.	středa 19.30	David Drábek Ještěři	Klicperovo divadlo Hradec Králové
25.2.	pátek 19.30	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	zakoupeno
26.2.	sobota 15.00	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	
26.2.	sobota 19.30	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	AB6
27.2.	neděle 18.00	Jaroslav Žák, Hana Burešová Škola základ života	
28.2.	pondělí 19.30	Stefan Vögel Dobře rozehraná partie	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.2.	úterý 18.00	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe Mary Poppins	
2.2.	středa 18.00	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe Mary Poppins	
3.2.	čtvrtek 18.00	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe Mary Poppins	
4.2.	pátek 18.00	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe Mary Poppins	
17.2.	čtvrtek 19.30	Umberto Eco Jméno růže	A4/AB4
18.2.	pátek 14.00	Umberto Eco Jméno růže	veřejná generálka
18.2.	pátek 19.30	Umberto Eco Jméno růže	C5/E5
19.2.	sobota 19.30	Umberto Eco Jméno růže	premiéra, P
20.2.	neděle 19.30	Umberto Eco Jméno růže	D/E7
21.2.	pondělí 19.30	Umberto Eco Jméno růže	A1/AB1
22.2.	úterý 19.30	Umberto Eco Jméno růže	C2/E2
25.2.	pátek 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	
26.2.	sobota 18.00	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	derniéra

Mary Poppins, režie Petr Gazdík

Muchova epopej, režie Šimon Caban

ZÁJEZDY: 23. a 24. února hostuje Městské divadlo Brno s komedií **Škola základ života** v Třebíči.

snad Fredovi nakonec líbí... Až na to, že Rosalinda odkryje utajené tajemství Fredovy a Waltovy partie – a nakonec se právě ona stane tou dámost, o níž se v této partii hraje. Brilantně napsaná a hluboce lidská konverzační komedie soudobého rakouského autora žijícího v Lichtenštejnsku, kterou uvedeme v režii Stano Slovák, poskytuje výjimečné herecké příležitosti, z nichž tu ústřední - roli Rosalinda - vytvoří první dáma českého divadla, paní Zdena Herfortová!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Zdena Herfortová, Jaroslav Dufek, Ladislav Lakomý, Viktor Skála, Hana Kovářková

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpuští lásku komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou

HRAJEME

stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zaviní, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie.

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Francis Veber: BLBEC K VEČERÍ

V zemi galského kohouta se nerodí pouze vynikající víno a skvělé syry. Snad díky pohytným dějům je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hloupého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dotyčný věděl, že se mu společnost vysmívá. Dalším takovým obětíním beránkem měl být i Francois Pignon, jehož největší zábavou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklý večírek se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situační komedie zamotává, když Pierrovi oznámí žena, že jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vinou se do děje připlete spirituálně šílená milenka, škodolibý (ne)přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Mistrně vybudovaná zápletka s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Vebera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravolipným koncem uvedeme v režii Zdeňka Černína.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus nebo Zdeněk Černín, Lukáš Hejlik, Jana Glocová, Patrik Bořecký, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Martin Havelka.

Anton Pavlovič Čechov: TŘI SESTRY

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorových Olgy, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál

do malého provinčního městečka. Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smíruje se svou lymy bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mášin rodinný život. Tyto matné «krásné duše» samy sebe zošklivují drásavou výtčitkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stěsání a trýznivé bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchý děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky propracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domnělými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrismus. Jednotlivé detaily, výroky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slovákova, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelínková.

H U D E B N Í S C É N A

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe

MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkci Walt Disney s rodinným muzikálem Mary Poppins, českým divákům známým v první řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověřeného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádné výpravou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasně představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdíkovicou.

Dále hrají: Dušan Vítězek nebo Dennis Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Hlavatá nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurek a další.

Boulevard

RESTAURANT

Vy ještě nemáte svou oblíbenou restauraci?

Přijďte ochutnat skvělé jídlo
za poctivé ceny!

Restaurace Boulevard Brno, umístěná v úchvatném prostředí dvorany Městského divadla Brno na ulici Lidická, přináší symbiózu špičkového divadelního umění a poctivé, moderní gastronomie. Naším hostům připravujeme lahůdky mezinárodní i domácí kuchyně, mohou si vychutnat širokou paletu steaků, ryb, zvěřiny, minulek, těstovin, salátů, dezertů, v pracovních dnech rychlé polední menu, o víkendech rodinné polední menu s dětským jídlem zdarma. Pestrému výběru nápojů vévodí bohatá vínotéka, s nabídkou cca 95 druhů pečlivě vybíraných moravských a zahraničních vín, včetně Velkých vín limitované partie.

www.boulevardrestaurant.cz

Lidická 12, Brno
(dvorana Městského divadla Brno)

tel.: 533 316 442 / Po-So: 11.30-24.00 / Ne: 11.30-23.00

LADISLAV KOLÁŘ

Ladislava Koláře jistě není třeba představovat. Charismatického, věčně usměvavého herce můžeme vidět na prknech MdB od roku 1990. Jeho herecká vystoupení sklízí přízeň diváků a chválu kritiků již od roku 1970, kdy po ukončení konzervatoře nastupuje do angažmá Olomouckého divadla. Mezi nespočtem odehra-

blízcí. Takže v tomto nastalo malé přehodnocení. Ale chuťové buňky mám stále stejné. Vánoční polévka, na tu se těším nejvíc, kapr musí být, i kdyby na sůl nebylo.

Cestuje kapřík k Vám domů do vany, nebo dáváte přednost koupí kapra již zabitého?

Kdepak, já ho vždy nechám zabít, protože bych neublížil ani mravenci či mouše. No tak mouše snad, když mi lítá kolem hlavy. V té chvíli by ani komár nedostal milost. A toho kapra kupuji formou náhodného výběru. Jen řeknu prodáváči, že bych chtěl kapříka kolem tří kilogramů, otočím se a odcházím. Zastavím se pro něj až za pár minut. A je to se mnou po pravdě čím dál tím „horší“. Často uvažuji nad omezením masa v mém jídelníčku.

Pojdme se spolu na chvíli zasnít. Jaká jsou Vaše vysněná místa, na která by jste se rád podíval?

Vysněné místo nemám. Moje nejmilovanější místočko je chalupa, kam když se nepodívám tři týdny jsem celý nesvůj. Mám rád moře, ale nepatřím mezi ty, co si naplánují, že musí tam a tam. Beru to tak, jak to přijde. Za snové místo, když tedy nebudu počítat Chříby, kde stojí naše chalupa, považuji Český ráj. Asi i proto, že tam zasahují mé rodové kořeny. Tam se vracím pravidelně i s rodinou. Poslední návštěva byla před třemi lety. Důkladně jsme ho „prošmejdili“ a mohu vám od srdce říct, že když vidím Trosky, Prachovské skály a jiné skvosty, už nikam nepotřebuji. Vyložení vysněné místo nemám. Já hlavně neletám, nemám to rád, nejde o strach. Samozřejmě, že jsem již letěl, ale raději stojím nohama pevně na zemi. Takže když nemusím – neletím.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Jejda, to je strašně jednoduché. Chtěl jsem být hercem od první třídy. Představa boháče, popeláře nebo pilota mě nelákala. Opravdu jsem chtěl být hercem a toho jsem dosáhl. Maminka divadlo milovala, tatínek byl sice inženýr, ale výborný klavírista

V OSLNĚNÍ

ných představení můžeme jmenovat oblíbené role, jako byla postava Tovjeho – mlékaře ve hře *Šumař na střeše*, Reka Zorbu, Dona Quijota v *Muži z kraje La Mancha* a novopečené obzazení admirála Buma či ředitele banky ve světo-ovém muzikálu Walta Disneyho *Mary Poppins*. Ladislav Kolář 1. prosince 2010 oslavil své jubilejní šedesáté narozeniny.

Za námi jsou vánoční svátky. Jaké byly Vánoce u Vás doma? Kdybyste mohl porovnat Vánoce, když jste byl malý kluk a dnešní, změnilo se něco? Jste rodina držící tradice?

Musím říci, že jsme rodina ctící vánoční tradice, opravdu se u nás takové ty ortodoxní vánoční zvyky dodržovaly s koledami a se vším všudy. Pocházím ze tří dětí. Mám dva bratry, jeden je o třináct let starší a druhý o devět, takže když jsem byl malý kluk, vnímal jsem Vánoce spíše jako jedináček. Bratři odešli, záhy se oženili a já zůstal s rodiči sám, takže jsme se sešli pod stromečkem jen párkrát. Vánoce jsem vždy strašně miloval a těšil se na ně, dítě které by nemilovalo Vánoce je samo proti sobě. Dnes prožívám svátky jinak. Když jsem byl malý, těšil jsem se na dárky, které dostanu a dnes jako dospělý se těším na dárky, které dostanou moji

a muzikant, takže mne, dá se říct, do hudby jako takové „cpal“. V divadle jsem ale jeho podporu měl. **Dokážete si představit život bez divadla? Mám na mysli, že se již nebudete aktivně podílet na představení.**

Zatím ne. Ale myslím si, že přijde doba, kdy si řeknu: „Tak už toho Ládo nech a běž do lesů“ Ale zatím se zdá, že sil mám dost, divadlo mě pořád moc baví a ta vidina lesů nemá zatím jasný obzor. Ale představit si ten stav nepodílet se aktivně na divadle dovedu a člověk s ním musí počítat a být na něj připraven. Pak se budu věnovat přírodě, pejskům a hlavně své ženoušce, která mi věčně vyčítá, že se jí nevěnuji. Jednou ta chvíle přijde a bude mě pak mít plně zuby... (smích)

Mluví jste dceři Janice do výběru povolání?

Kdepak, nechal jsem to absolutně v její režii. Nakonec se rozhodla, že se nechce aktivně zpěvu ani divadlu věnovat. Zajímá ji to, co se děje kolem něj. Studuje umělecký management v Londýně, takže se stále bude kolem umění točit. Doufám.

Jak často Janiku vidíte?

V podstatě dost, teď aby to neznělo, že bych si jí nepřál vidět častěji, samozřejmě že bych chtěl. Janika létá domů často. Někdy dvakrát do měsíce, pak přiletí jednou za dva měsíce, ale zdrží se týden. Dřív nebylo tolik možností a dnes se díky informačním technologiím vidíme každý den přes Skype. A stále si připomínáme, jak ten druhý vypadá. Kontakt je neustálý.

Janika se 30. listopadu 2010 provdala v Anglii za Honzu Adámka. Byl jste na svatbě? Máte pocit, že jako otec přicházíte o dceru, když jí dáváte druhému muži?

Na svatbě jsem nebyl, čekám až na svatbu, která proběhne v červenci u nás doma na chaloupce. Zatím jsem ztrátu nepocítí. Zaprve je Janice třia dvacet a i když je mladá, tak jí beru za absolutně dospělého člověka a vztah s Honzou se zdá být pevný a trvá již přes dva roky. S nikým jiným tak dlouho nevydržela... (smích). Oba vypadají velice rozumně. Třeba na mne pocit ztráty dolehne až v červenci, kdy budu svatbě přítomen. Jakmile to uvidím na vlastní oči, jistě nějakou tu krokodýlí slzu zatlačím.

Čemu se právě v MdB věnujete?

Představení mě zaměstnávají naplno, před pár lety jsem měl v lednu jedno představení, teď mám dvaadvacet jen za prosinec. Po Novém roce se začnu plně věnovat práci na nové hře podle románu Umberta Eca *Jméno růže* v režii Petra Kracika. Už se moc těším.

V představení Zdenka Mertvy Nahá múza hraje též zámožného postaršího muže, který si po svém boku vydrží mladší ženu. Jak Vy vnímáte tento novodobý trend?

Víte, na tohle se dívám hodně spatra. Chápu, že někdo může „uřítnout“, to si ještě dovedu představit, ale z lidí, kteří tento vztah vezmou za stálý, se pak většinou stávají trosky, vyždímané finančně, psychicky, citově. Možná by jsme našli vztah, který se vymyká mé představě a opravdu vznikl z lásky, může se stát, že se mladá slečna zamiluje do staršího muže. Třeba jedno z dvaceti manželství vydrží, ale většinou to končí dle klasického scénáře. Mladá dívka odejde a zůstane jen opuštěná mužská troska se ztracenou chuťí do života a prázdnou

kreditní kartou. Kdo chce kam, pomozme mu tam. Nic proti tomu nemám, neodsuzuji to, ale divím se. Mně se to ovšem říká, když mám stále rád svého ženu.

Jak vnímáte dnešní vztah muže a ženy?

Jsem šťastný, že žiji v demokracii, jsem šťastný za to, že jsem svobodný člověk. Kdykoliv se mohu sebrat a jet kam si srdce zamane, ale at chcem nebo ne, rodinné zázemí mizí. Teplo domova nám uniká okny. Dnes chce každý nejdrív vydělat peníze a potom založit rodinu. A nebude to lepší, i když jsou výjimky. Obdivuji Alenku Antalovou, která na vrcholu slávy s možností čerpat z ní má tři děti. To je práce úžasná. Vážím si také Radky Coufalové a dalších kolegyně, které daly přednost rodině před divadlem.

Co by jste si koupil být boháčem?

To je těžká věc. Já bych si koupil dobrý terénní vůz s náhonem na čtyři kola kvůli pejskům a protože chaloupka leží v horách. Do Halenkovic bych se časem rád přestěhoval. Opravil bych si chaloupku tak, aby byla celoročně obyvatelná a my tam byli šťastní. Ale rádi chaloupky nech zachoval, jen interiér bych rád poopravil. Dále bych přispíval na charitativní činnost hlavně pro malé děti a němě tváře. Sázím si třicet let, ale jak vidíte stále nic... Třeba to jednou práskne a uvidíte mě v Hummeru, budete vědět, že jsem v tu chvíli vyhrál. Zamávám vám.

Po Novém roce se na Vás můžeme těšit v cyklu drobných televizních horůrků a příběhů s tajemstvím, který pro brněnské studio České televize natáčíte podle předlohy Miloslava Švandílika a scénářů panů Bezoušky a Kukala režisér Vladimír Michálek. Prozradíte nám něco málo z děje?

Každý z nás má v životě anděla strážného. Zdál se mi sen, ve kterém mi pavouček přinášel štěstí, mladou slečnu a vše co jsem si přál a s tím i starosti. Ráno se probudím a žena mě na pavoučka sedícího v rohu stropu upozorňuje. Co byste vy udělali s pavoukem u vás doma? Na pokračování se můžete těšit v jedné z mnoha hororových povídek. **Přátelé Vám říkají „Láry“ – jak tato přezdívka vznikla?**

Tak mi začali říkat již na konzervatoři. Předtím na SVVŠ mi říkali Effa. Ale kdo s tím přišel, netuším.

Michaela Kratochvíla,

foto: Jef Kratochvíl

**V komedii
Škola základ života,
režie:
Hana Burešová**

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮŇ * KUNDERA * PŘIDAL * KRÁTKÝ * ŠERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CŮN * TRÉFLUKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ŠERNÁ * NÚMEC * PLCH * HNILÍOKA * SCHERHAUFER * JESTÁB * ROTREKL * MYSLIVEŮEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁŮIL * TUSCHNEROVÁ * VESELÝ * RICHTER * GAZDÍK * KUŤEROVÁ * HEGER * KROŮIL * KUDŮLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍŮEK * LEJSKOVÁ * LAPŮKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘŮEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BURĚSOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTŮJOVSKÝ * ŠÍS * POHANKA * NOVÁŮEK * PECINA * MAREŮEK * KRACÍK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁŮEK * VLAŠINOVÁ * STARINA * HLOUSEK * BĚZINA * RATAJSKÝ * ŠTRUNC

**KAREL
BURIAN**

„Nabídneme divákům více regionálního vysílání,“ říká ředitel brněnského studia České televize Karel Burian.

Změny v regionálním vysílání, novinky, ale i stálce nabídné v programovém schématu České televize od ledna 2011 brněnské studio. Jeho ředitel Karel Burian si pochvaluje, že kromě dosavadních 25 minut regionálního zpravodajství dostane brněnské studio nově 40 minut denně.

HOST DO DOMU

Pane řediteli, kdy si diváci budou moci brněnské „zprávy“ naladit?

Česká televize od ledna 2011 profiluje jednotlivé programy. Zpravodajským pořadům bude patřit kanál ČT24. Tento krok si veřejnoprávní televize může dovolit díky úspěš-

né digitalizaci. Čtyřicetka je dnes dostupná pro 99 procent diváků.

Konkrétně to znamená co?

Tradiční Události v regionech v 18 hodin přecházejí na ČT24 a oproti současnosti, kdy trvají 25 minut, nabídneme divákům půlhodinové zpravodajství z regionu. Další desetiminutový blok z jihu Moravy odvysíláme nově každý všední den ve 22.50 v pořadu Události v regionech+.

Od ledna se na obrazovky ČT1 vracejí v repríze Četnické humoresky.

Ano, vysílání začíná 3. ledna a odvysíláme všechny tři série, tedy 39 dílů, a to každé pondělí ve 20 hodin. Vycházíme tak vstříc prosbám tisíců diváků. *Humoresky* jsou fenomén, přesto věřím, že s velkým úspěchem odvysíláme i další dramatické pořady.

Které máte na mysli?

Například hned 16. ledna vysíláme film režisérky Lenky Wimmerové *Tchyně a uzený*. Myslím, že se povedl, stejně jako třináctidílný seriál z dostihového prostředí *Znamení koně*. Vysíláme ho od poloviny února. Režisér Jiří Cieslar ho točil na Zlínsku.

Jiří Cieslar, Vladimír Michálek, Filip Renč – nejen tito úspěšní režiséři nyní s brněnským studiem spolupracují.

Jsme tomu rádi a svědčí to o kvalitě práce našich lidí. Vladimír Michálek dotočil velmi zdařilý třináctidílný cyklus *Okno do hřbitova* podle předlohy Miloslava Švandrlíka. Těším se na vysílání a myslím, že diváci tajuplné, mnohdy až hororové příběhy ocení. Filip Renč u nás natočil velmi úspěšný film *Zrozen bez porodu*, který jsme odvysílali na jaře 2010. Film je součástí triptychu *Veřelci a lovci* a právě nyní v Brně vznikají další dva díly s názvy *Krutá nevěra* a *Užij si se psem*. Všechny tři filmy jsou vlastně jakýmsi psychologickými detektivkami, ve kterých se nestřílí ani neběhá s pistolí po střechách. Jednotlivé příběhy odhalují fakt, že na bohaté scéně zločinu přibyla další sorta lidí, která si pro svoje kriminální zločiny vybírá nic netušící oběti. Pachatelé potají vnikají do jejich životů jako paraziti a postupně své

nositele hubí, ať už existenčně, finančně a někdy i fyzicky. O skvělém hereckém obsazení vypovídají jména jako Juraj Kukura, Simona Stašová či Jiří Dvořák.

V roce 2011 to bude už padesát let, co brněnské studio vysílá.

Studio vzniklo v červenci 1961. Od té doby se mnohé změnilo, televizní technologie je prakticky nesrovnatelná, i požadavky na výrobu pořadů se mění. Proto jsme se rozhodli vybudovat nové prostory. V současné době připravujeme výstavbu zcela nového a moderního studia v Brně-Líšni.

Není to škoda, opustit tradiční studio Typos?

Jistěže se neradi budeme loučit, ale televize 21. století potřebuje zcela jiné prostory, než máme k dispozici dnes. Typos je bývalý bytový dům, studia máme v prostorách původní taneční, budova v Běhounské ulici, kde také Česká televize působí, je zase bývalou bankou. Výstavba nového studia se ukázala jednoznačně výhodnější než nezbytná generální rekonstrukce obou těchto domů. Opuštěním centra Brna zároveň vyřešíme značné problémy s parkováním, převážením rekvizit, dekorací a podobně.

Stavba už začala?

V současné době finišuje příprava projektové dokumentace. Poté vyhlásíme výběrové řízení na dodavatele stavby a samotné práce by měly začít za necelý rok. Věřím, že nové sídlo České televize v Brně, které by mělo být hotové v roce 2013, výrazně posílí význam studia. Vždyť nabídne moderní,

špičkovou technologií a jeho prostory poskytnou zázemí i prostorově náročným televizním projektům, pro které v současné době jen těžko hledáme vhodné pronájmy. Osobně za velice důležitý považuji i fakt, že nové studio výrazně zviditelní i samotné Brno.

*Připravila Hana Orošová,
foto: jeř Kratochvil a archiv ČT studio Brno*

Plakát německého filmu *Fanfaren der Liebe*

**Když se mafiáni perou, muzikanti se smějou...
aneb Sugar! čili Někdo to rád horké**

PŘIPRAVUJEME

14. února 1929 měl nejslavnější americký gangster Al Capone nařídít popravu několika mužů konkurenčního gangu. Akce se proslavila jako *Masakr na Den svatého Valentýna*. Al Capone chtěl tehdy dostat především svého rivala Bugs Morana, bylo sjednáno, že Moran koupí určité množství kvalitní whisky za velmi výhodnou cenu. K předání mělo dojít na Den svatého Valentýna roku 1929 dopoledne v jedné garáži... Tuto situaci znají filmoví fanoušci jako jednu z prvních scén slavné hudební komedie *Někdo to rád horké*. Ovšem místo Al Capona a Bugse Morana se v garážích na Clark street střetnou Psí dečka a Párátka Charlie. Svědky masakru se shodou náhod stanou i dva nezaměstnaní muzikanti Joe a Jerry a kolotoč groteskních situací plných převleků a záměn může začít.

Slavný americký film *Někdo to rád horké* se dodnes umísťuje na žebříčcích nejoblíbeněj-

ších komedií všech dob. Film měl premiéru v roce 1959 a získal několik ocenění. Námět pro filmový scénář našel slavný režisér a scénárista Billy Wilder v knize Michaela Logana *Fanfare of Love (Fanfary lásky)*, podle které vznikl již v roce 1951 německý film (*Fanfaren der Liebe*). *Někdo to rád horké* tedy bývá někdy i označován jako remake tohoto filmu.

Slavný film, který končí zlidovělým prohlášením: „*Nikdo není dokonalý!*“ se v roce 1972 dostal i na divadelní jeviště v muzikálové adaptaci pod názvem *Sugar!* Podle filmového scénáře napsal muzikál slavný americký divadelník, filmový a televizní scénárista Peter Stone a hudbu k němu složil autor dalších slavných muzikálů (např. *Funny Girl*, *Gypsy* nebo *Pánové mají radši blondýnky*) Jule Styne. Trojici tvůrců doplnil Bob Merill, autor písňových textů a vznikl muzikál, který na Broadwayi zaznamenal 505 repríz. Po dvaceti letech se *Sugar!* (ovšem pod názvem *Někdo to rád horké*) dostala i na londýnský West End a objevuje se na muzikálových jevištích po celém světě.

Režisér **Stanislav Moša** vytvořil vlastní adaptaci muzikálu, kterou zpět přiblížil k filmovému scénáři a úspěšně ji režíroval již ve slovinské Lublani, kde byla vyhlášena nejlepší komedií roku, v pražském Divadle pod Palmovkou a v německém Bautzenu. 5. února bude mít *Sugar!* konečně premiéru i na našem jevišti a to na Činoherní scéně a s živým orchestrem. V hlavních rolích se můžete těšit na **Milana Němce** nebo **Aleše Slaninu** a **Petra Štěpána** nebo **Romana Vojtka**, který se po několika letech vrací na své „rodné jeviště“ jako host. Pány budou okouzlovat **Ivana Skálová** nebo **Mária Laková** v titulní roli okouzlující blondýnky Sugar Kane.

Tuto výtečnou hudební komedii a parodii na gangsterské filmy zahalenou v komiksovém černobílém hávu si prostě nemůžete nechat ujít!

Klára Latzková

Tony Curtis, Jack Lemmon a Marilyn Monroe ve filmu Někdo to rád horké

ČESKÁ PREMIÉRA SVÉRÁZNÉ CHŮVY: ANTALOVÁ ZAŘILA JAKO MARY POPPINS

Svérázná kouzelná chůva Mary Poppins vstoupila na tuzemské jeviště. Uvedlo ji Městské divadlo Brno v hlavní roli s Alenou Antalovou. Hudební pohádku inspirovanou pětioscarovým filmem uvedla brněnská scéna jako šesté divadlo na světě. Diváci na sobotní premiéře viděli brilantní show plnou oslnivých pěveckých a tanečních výkonů.

MF Dnes – Jižní Morava, 22. 11. 2010

LÉTAJÍCÍ CHŮVA KOUZLÍ ZPĚVEM I AKROBACIÍ
Na Hudební scéně brněnského Městského divadla vzniklo muzikálové zpracování *Mary Poppins*, které si s těmi západními nijak nezadá.

NAPSALI O NÁS

Brno je teprve šestým městem na světě, kterému renomovaný producent Cameron Mackintosh a studio Walta Disneyho postoupili licenci k představení *Mary Poppins*. Rozhodla o tom kvalita zdejšího nastudování muzikálových trháků, jako byl *Oliver!*, *Čarodějky z Eastwicku* či *Bidnáci*. A také supervize z Mackintoshovy agentury, která viděla zkoušení v Městském divadle Brno.

Přísny přístup vyplývá z historických souvislostí. Chůva Mary Poppins, která káže jednoduché heslo, že stačí chtít a rázem vše je možné, přišla na svět v roce 1934 jako titulní postava v knize anglické spisovatelky Pamelý Lyndon Traversové. Její filmová verze z roku 1964 získala pět Oscarů z třinácti nominací. A fenomén svérázně pohádkově vychovatelsky jen zpečetila, i když autorce předlohy se snímek příliš nelibil, a proto se prý i dlouho obávala divadelního zpracování. Producent Cameron Mackintosh o divadelní verzi usiloval bezmála třicet let!

Podle producenta desatera

Brněnští divadelníci také neměli lehkou úlohu, protože měli o počátku přesně dané dábelky nesmlouvavé desatera produkčních příkázání. *Mary Poppins* se musí hrát ve stejné kvalitě jako se hraje v Londýně, kde měla v roce 2004 premiéru a nelze vyhábat s časem ani místem. A proto je třeba hodnotit všechny inscenační složky brněnského výsledku právě z tohoto úhlu. Totiž jak divadelníci tomuto diktátu vyhověli.

Povedenou inscenaci muzikálového herce a režiséra Petra Gazdika dopředu korunoval výtečný překlad Jiřího Joska. Songy i dialogy jsou hezké české, a přitom v nich dospěl zachyti nenapodobitelnou britkost ostrovní konverzace i jedinečného britského humoru. Slova se tady prodávají v řečnictví a je jen trochu škoda, že se pro slavný termín *supercalifragilisticexpialidocious*, kterým chůva Mary dětem demonstruje hravost písmen i nabubřelost naoko moudrého zvanění, nenašel ekvivalent v české makaronštině.

Gazdikovu inscenaci umocnila i mimořádná scéna Petra Hlouska. V programu je přiznáno, že jde o adaptaci originálního designu Boba Crowleyho. Hlousek vytvořil realie viktoriánsky nupacovaného i komínově začouzeného Londýna. Pohádkovost předlohy jedinečně potvrdil napáditými projekcemi na průsvitnou oponu. Výsledek je realisticky netoporný, dětský hravý a má šmrnc v nenuceném propojení kulisy a filmových šotů. Zdarilé jsou i kostýmy Andrey Kučerové.

Snad nebude zákeřné vyrazdit, že diváka čeká velké množství kabele: tahání velkých předmětů z malé chůviny kabely, létání Mary Poppins vzduchem nad hlavami diváků či špacír komínka Berta, který oboje doslova celý portál jeviště. Tyto opravdu mimořádné kousky nabídl také zahraniční producent, v Brně odzbrojí neméně.

Z davu prýští energie

Diváka čekají i výtečné davové výstupy, při scéně v řečnictví či stepařském čísle komínků proudí do hlediště energie, jakou jsem při muzikálu už nějaký čas nezazlil. Gazdikova inscenace ale není pouhým splencem zardáňých výstupů. Má švih a graduje. Brněnská *Mary Poppins* nastěší neotonula v cukrkandlově pohádkovém tónu. Režisér ukazuje také problémy rodiny, která má sice dvě nezvedené děti, ale současně také manko ve vztazích mezi svými členy. Pochválit se dá

i hudební nastudování Dana Kalouska, který čtrnáct hráčů vede pod svou taktovkou k plnokrevnému zvuku bez kazu. Na třicet aktérů na scéně dokáže navodit iluzi desítek rychle se střídajících postav. Že je časování převleků napjaté na vteřiny, si tady všimne i amatér.

Přestože i tento muzikál dává prostor jednotlivým hvězdám, jeho energické vyznění je skutečně kolektivním dílem, v němž se vše výše zmínované šťastně a vyváženě potkalo. Ale k jednotlivcům. Alena Antalová v hlavní roli je ostřílená muzikálová hvězda už pro lehkost, s níž tvoří svoji roli. Děstník obspaný gerberami si při premiéře za svůj bezchybný herecký i pěvecký výkon určité zaslouží. V roli komínka Berta Dušan Vitázek jen potvrdil pozici muzikálového šampiona, kterému nedělá potíže zpívat a tančit třeba i hlavou dolů. Typově přesný je Martin Havelka jako zpočátku nerudný otec Banks. Nu a děti Kristýna Kučerová i Andrey Holoubek už zaslouží pochvalu jen za kvantum zvládnutého textu ve třihodinovém kuse.

Na tuzemská jeviště *Mary Poppins* skutečně vtrhla ve výtečné divadelní kondici. Divákům dokonale uspokojí muzikálové chůvě a pro zdejší divadelníky bude přislibem, že se třeba do Brna vyhledové zase snese nějaká muzikálová veličina světa.

Hodnocení MF DNES: 80 %

Luboš Mareček, *Magazín MF Víkend Dnes*, 27. 11. 2010

MARY POPPINS – KOUZELNÁ, BAREVNÁ SHOW PRO MALÉ I VELKÉ

Supercalifragilisticexpialidózní muzikál? Ano...

Obsáhnout muzikál, který měl premiéru na Broadwayi teprve před šesti lety, není lehký úkol. Přesto se podařilo a muzikál nabízí pestrost kostýmů, triky, skvělé obsazení, také výborné herecké, pěvecké, taneční výkony a samozřejmě zápletku, bez které by to prostě nešlo. Chybět nemohou pochopitelně ani slavné hity z dílny bratří Shermanových, které vznikaly po dobu dlouhých dvou let. Za zmínku stojí i skvělý překlad Jiřího Joska, který ponechává hře původní atmosféru a nepůsobí rušivě. Kostýmy z dílny Andrey Kučerové jsou pestré, stylové a napádité.

Vzpouira hráček a step na střeše

Mezi nejpodřadnější scény patří bezesporu step na střeše, kdy komínici předvedou strhující stepařské číslo přímo na střeše londýnských domů. Vydařená je i vzpoura hráček v pokoji sourozence Banksových nebo ozivnutí soch při návštěvě dětí s Mary Poppins v parku. Rovněž obávají a přimrazí scéna se starou chůvou – slečnou Andrewsovou a jejím žlučovým líkěrem, ve které herečka předvede nevidanou živelnou energickou show. Pestrá a barevná scéna Supercalifragilisticexpialidózní je pastvou pro oči. Triky a kouzla jsou nedílnou částí představení, a když Mary Poppins přilétá a odlétá vzduchem, dětský divák často zatají dech, stejně tak jako u Bertovy chůze po stěnách a stropě. Vizualní složku a zpěv doplní orchestr pod taktovkou Dana Kalouska.

Dětské i dospěláky neobčejně přesvědčivé

Dětské herci jsou velmi důležitým prvkem celého představení. Vybrané dětská dvojice v podání Karolíny Burešové a zde zvláště Dominika Brychtví předvádí zralé herecké výkony takřka bez zaváhání a zcela přirozeně, bez křečovitosti. Mary Poppins v podání Radky Coufalové nelze nic vytknout, nechybí jí hravost, ostrovtip a charisma, které musí netradiční vychovatelka mít. Lehkost, se kterou ovládá všechna kouzla a triky, je až neuvěřitelná. Bert v podání Dennyho Ratajského je živelně přirozený, zaujme skromností a šarmem do role vloženým. Slečna Andrewsová v provedení Lenky Bartolíčové nabízí opravdu netradiční zážitek. Milan Němec jako pan Banks dovede proměnit nerudného přísného otce v chápavou bytost a spolu s Markétou Sedláčkovou jako Winifred Banksovou sehraji netradiční manželský part.

Mary Poppins je pohádkový muzikál, který dovede zaujmout celou rodinu. Na své si nejvíc přijdou hlavně děti, milovníci pohádek, muzikálů, ale i triků a kouzel. V této úspěšné době *Mary Poppins* nabízí odpočinek a zklidnění pro malé i velké diváky a proto stojí za vidění.

Kateřina Šebelová, *Velká Epocha*, 25. 11. 2010

**MICHAL
MATĚJ**

RODINNÉ STŘÍBRO

Kdo si moc přeje, bývá často zklamán. Původně zkoušel bojová umění, ale nakonec, i když spíš díky náhodě, skončil u tance. Michal Matěj je členem souboru Městského divadla Brno už pátým rokem. Kromě tancování samotného zkouší pronikat i do jiných oblastí – několikrát už si zkusil choreografii a posílává i po režii.

Slavíte svátek dvakrát do roka? Na Michala i na Matěje?

Pokud se mi to podaří – a nikdo si nevzpomene – tak vlastně neslavím svátek vůbec. Jenom přítelkyně mi to vždycky pokazí a něco mi dá, ale žádná oslava rodinného typu z toho nikdy není.

Měl jste někdy se svým jménem nějaké potíže?

Měl a mám pořád, i když to nejsou, samozřejmě, potíže v pravém slova smyslu. Ale vždycky se najde

někdo, kdo mi říká Matěji. Napadlo mě, že pokud budu mít syna, tak by se mohl jmenovat Matěj, tak si to alespoň nikdo nemůže splést.

Na jakou roli zatím nejraději vzpomínáte a proč?

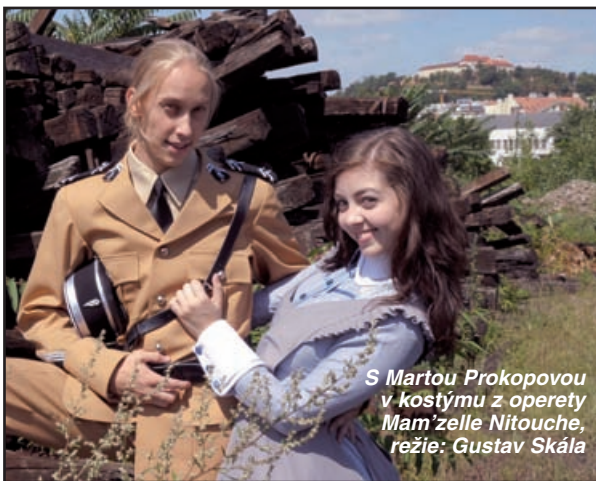
Nejraději jsem měl *Jazz Side Story* a to prostě proto, že hudba byla natolik emotivní, že člověk nemusel ani nic moc dělat, aby se dostal při tanci do pocitu, kterého bylo potřeba. Bylo to tak silné, že jsem často i spletl choreografii, ale ten pocit, kdy ze sebe mohl člověk vytančit i tu nejzazší skulinu svého nitra, která v něm dřímala a chtěla jít pryč, byl prostě super.

Není to samozřejmě úplně nezvyklé, ale přece jen, chlapci se obvykle tanci věnují neradi, raději hrají fotbal nebo si hrají na vojáky. Jak jste se k tancování dostal vy?

No, ono to samozřejmě nevzešlo z mé hlavy. Pravdou je, že když mi bylo asi pět let, dělal jsem půl roku lidovky, ale moc mě to nebavilo. Chtěl jsem být jako Bruce Lee a tak jsem v šesti začal chodit do kung-fu. Ale bylo to těsně po revoluci, a tak se stalo, že naši trenéři využili onoho prostoru a pašovali nějaký hašiš z Indie nebo odkud, takže je za půl roku zavřeli a bylo po Bruceem Leem. Moje máma nechtěla, abych se jen tak flákal, a protože sestra už chodila do tanečních – dělala disco dance - tak jsem byl taky poslán na konkurz a vybrali mě na latinskoamerické tance. Sestra skončila a já u toho zůstal deset let - no a tak to bylo.

Co na to říkali doma?

Doma si to přáli, takže neříkali nic.

*S Martou Prokopovou
v kostýmu z operety
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

A „klučičím“ zálibám jste se také věnoval? Hráli jste třeba ten zmíněný fotbal?

Dokud jsem netancoval, tak jsem lital po venku pořád, ale od té doby jsem měl zakázáno dělat některé sporty, abych si náhodou nezlomil nohu. Myslím, že jsem docela soutěživý člověk, takže jakýkoli typ sportu nebo hry se rád naučím, ale třeba konkrétně fotbal bych šel hrát s klukama nerad, protože mám prostě pocit, že bych jim to kazil.

Tanečníky živí jejich tělo, proto se o ně musejí pečlivě starat. Dodržujete i dnes nějaká bezpečnostní opatření a vyhýbáte se nějakým činnostem z obav, abyste se nezranil?

Jak jsem řekl, dlouho mi toho hodně zakazovali. Ale já nejsem zrovna ten typ, který poslouchá, co se mu říká, takže jsem si stejně nakonec dělal, co jsem chtěl. Dneska už nedodržuji žádný zákaz, ale znáte to, když si k něčemu nevytvoříte vztah v dětství, později je těžké něco objevovat, zvláště když máte spoustu práce. Ale žádná omezení na sebe nekladu, chci si užít života i za cenu toho, že to bude něco stát.

Musíte dodržovat nějaký speciální jídelníček kvůli linii?

Nedržím nic a ani nemusím, ale dost možná jsem šťastlivec, protože můžu sníst cokoli a nepříberu, spíše naopak. Mám rád všechno jídlo, i když třeba nemusím houby, ale – a to se týká veškerého jídla – když se udělají dob-

ře, tak mi to nevádí. Obecně mám rád kvalitní kuchyni, nepohrdnu obyčejným smažákem, ale mám rád, když se věci dělají poctivě. A pokud to tak není, je to poznat – na jídle obzvláště. Nevadí mi dát za jídlo třeba i několik set, když to stojí za to, ale v momentě, kdy mám zaplatit byt jen deset korun za něco, co není dobré, tak zuřím a často se mi stane, že do takového podniku už nevkročím.

V Mary Poppins hrajete jednoho z vojáčků, hraček, které se postaví proti nepořádným dětem. Jak jste se sám staral o hračky?

No, staral – to se ani nedá říct, uklízel jsem jenom když jsem musel a taky mě bavilo dozvídat se, jak věci fungují. Takže jsem jednou dostal auto na ovládání a asi půl roku po Vánocích jsem se rozhodl, že ho rozeberu – to mi bylo tak osm. Už se mi ho nikdy nepodařilo dát dohromady tak, aby jezdilo...

Jak dlouho jste se závodně věnoval společenským tancům a který patřil k Vaším nejoblíbenějším?

„Latinu“ jsem dělal asi deset let, ale nemám žádný tanec, který by byl vyloženě oblíbený, každý má něco do sebe. Ale nejvíc mě asi bavilo studovat ten systém. Ono totiž když jsem začínal, tak se člověk spoustu věcí učil jenom z videa, dokonce i naši trenéři měli jenom informace z druhé ruky. Ale postupně, jak se otvíraly možnosti, jezdilo se víc do Evropy, obzvláště do Anglie a dostala se k nám

opravdová „technika“. Mimochodem, o tom asi málokdo ví, ale latinskoamerický tanec jako takový vymyslel jeden britský gentleman Walter Laird a napsal knihu, která přesně popisuje jednotlivé kroky. Já jsem měl štěstí, že jsem potkal Jardu Kuneše, kterého nezajímalo jen pozlátko nějakých žebříčků. Naučil nás důsledně pochopit princip, na kterém jsou veškeré latinskoamerické tance založené a pak bylo už jedno, který z nich tančím, protože jsem měl rád něco hlubšího, než jen pohyb.

Díváte se na StarDance? Mají podobné soutěže smysl?

Na StarDance se nedívám, protože nemáme televizi a ani mít nechceme. Nemám rád způsob, jakým komerční televize zacházejí s divákem, jak ho „vychovávají“ a co z toho vychází. Takže asi nemusím odpovídat, zda si myslím, že mají takové soutěže smysl. Smysl mají možná pro tancování samotné, protože se zviditelní, ale způsob, jakým je toho dosaženo, se mi přičí.

Chtěl byste se někdy takové soutěže zúčastnit?

Ne.

Kromě toho, že tančíte, věnujete se i choreografii. Na jakých titulech jste už pracoval v této pozici?

Na titulech vlastně vůbec. Dělal jsem spíše pár menších projektů. Teď pracuji na jednom dětském představení a mám z toho radost, i když musím přiznat, že více než práce choreografická mě baví spíše ta režijní.

Je v tom rozdíl? Nejste raději na jevišti?

Dalo by se říci, že jsem na jevišti od osmi let. I když to vždycky nebyla prkna, co znamenají svět, pořád jsem někde vystupoval a pro někoho se ukazoval. Hlavně, co se týče tance, v ostatních oblastech divadla se mám ještě hodně co učit, ale právě proto mě baví. Cítím, že v tanci jsem už pochopil to nejdůležitější – jak ho doopravdy milovat – a tak je třeba jít dál a naučit se totéž u jiných věcí.

Je rozdíl v tom, jak prožíváte premiéru jako tanečník a jako choreograf?

Pokud je něco dostatečně nzkoušeno, tak vlastně premiéru nijak zvlášť neprožívám. Nějaká nervozita je vždycky, ale když člověk něco choreografuje, tak už nemusí v den premiéry stát na jevišti. Takže si dá panáka, jde si sednout a jenom čeká, jestli všechno vyjde tak jak má.

Venku sněží, jak snášíte zimu? Které roční období máte nejraději?

Zimu mám rád za oknem a v přírodě – třeba na horách. Ale žádná období mi vyloženě nevadí, mám rád třeba i podzim s tou jeho neveselou náladou. A myslím, že máme štěstí, že prožijeme čtvero ročních období, protože existuje spusta krajů, kde to tak není, a to si málokdo uvědomuje.

Co byste si přál do příštího roku v osobním i profesionálním životě?

Já si vlastně nic nepřejí. Věci se dějí, lidi odcházejí a přicházejí a kdo si moc přeje, bývá potom často zklamán. Já věřím, že štěstí je stav mysli a pokud budu něco chtít, tak to dokážu – takže si nemusím nic přát, pokud něco chci, stačí pro to něco udělat a ono to vyjde.

Jiřina Kubešová

CHÚVA MARY POPPINS V BRNĚ – POŠESTÉ NA SVĚTĚ
 Chůva-kouzelníky Mary Poppins Australanky Pamely Lyndon Traversové čtenáři potkávají už od roku 1934. Film Walta Disneye (1964) posbíral ze třinácti nominací pět Oscarů. Bylo jen otázkou času, kdy Mary – anděl, nebo jen sen? – vstoupí na jeviště. Stalo se to v roce 2004 v Londýně, o dva roky později na Broadwayi. V listopadu 2010 se pohádka dáma se starým děstníkem a s bezednou cestovní taškou představila v Česku.

Městské divadlo Brno je teprve šestou scénou na světě, kde mohou Mary hrát. Je to jedno z řady magických čísel s kouzlením na scéně, třeba s oživlými sochami v parku nebo hračkami doma. Děti jsou očarovány. Jako každý muzikál se *Mary Poppins* hraje přes tři hodiny. Nudit dospěláky ani děti ta časová úsečka určitě nebude. Mary byla v premiérovém podání Aleny Antalové (a nejinak tomu bude v alternativních s Radkou Coufalovou a Johanou Gazdikovou) velká čarodějka, která usmívaje rodiče s dětmi a nechává vtěžit lidský cit a fantazii nad oddizením, lhositelostí a drilem. Nedospělci na jevišti bývají většinou herecky neobratní. Gazdikovi se podařil další zárazk: v Kristýně Kučerové a v Andreji Antonínovi Houlovkovi objevil a probudil talenty, které sklízely potlesky na otevřené scéně nikoli jen za roztomilost.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 23. 11. 2010

KRÁL OIDIPUS A NAŠE SEBAPOZNÁNIE

Popisovať milovníkom divadla, o čom je Sofoklova tragédia *Kráľ Oidipus*, by bolo „nosenie slovo do Athén“. Nie je teda základnou otázkou „čo“, ale „ako“. V Brne bolo toto klasické dielo naposledy inscenované v roku 1972 v nádhernom preklade básnika Jana Skácela. Ten po „vstupe spriatelovaných vojsk“ v roku 1968 nesmel publikovať – režim nemal rád básnikov, ktorí hovorili a mysleli v úplnej zhode. A tak riaditeľ Divadla Bratov Mrštíkov a režisér *Oidipa* – Milan Pásek vzal autorstvo oficiálne na seba. Podľa pamätníkov bola schizofrénia doby práve v tom, že divadelníci vedeli, kto je prekladateľom. Básnik Jan Skácel bol napriek úsiliu režimu umielať ho, neprehľadnuteľnou brnianskou osobnosťou. Až súčasná predstavenie *Kráľ Oidipus* je teda otvorene a verejne „skácelovské“ v citlivej réžii a úprave Stanislava Moša, riaditeľa Mestského divadla v Brne. Priznávam, že som šiel na premiéru trochu s obavami. Som totiž alergický na novátorstvo, ak ide o diela svetovej klasiky. A režisér Moša novátorom je. Vie sa hrať so svetelnými efektmi, s rozhybaním mizanscény, vie sa hrať s hudbou aj s hereckým výrazom. Čím teda prekvapí v *Oidipovi*? Pýtal som sa v duchu a zároveň si želal, aby nikoho nechcel veľmi prekvapíť... Na čistej bielej scéne s mohutným bielym schodiskom vystupovali postavy v rôzne nariasených bielych kostýmoch (Andrea Kučerová), a tak celé javisko pôsobilo výrazne minimalisticky. Autorom tejto vydarenej scény je Jan Dušek. Sofoklove verše boli na nej deklamované čo najcvielnejšie, aj keď s nádychom dejinného páťosu. Predsa len, prihovárало sa nám piate storočie pred Kristom.

Režisér vpustil na scénu chór, ktorý presne podľa antickej tradície viedol dialóg ako s bohmí, tak s vystupujúcimi postavami. Pritom na scéne okrem zboru väčšinou neboli viac ako dvaja, traja protagonisti. (Veď dramatikovi Sofoklovi stačili na dialóg dvaja herci a onen aktívny chór). Jediným, dá sa povedať že súčasným divadelným prvkom, bola nádherna kostýmovaná a tanečne pojatá postava Fauna, ktorá uvádzala atmosféru kľúčových situácií na scéne. Postava bola akoby vystrihnúť z dávných bakchanálií a satyrských hier, ktoré poznáme väčšinou zo zdobených mis a amfor starého Grécka. Režisér Moša skutočne s úctou a pokorou pristúpil k nádhernému dielu klasiky, a tak dal divákovi priestor na premýšľanie o tejto vekovej téme a možnosť hľadať paralely so životom a s názormi súčasného človeka v spoločnosti. Ten oidipovský príbeh má totiž vždy dve roviny. Preto bolo dvakrát o čom premýšľať... Jednou je riešenie otázky viny za spáchané činy a odvady niese za tieto viny trest. Zjednodušene sa dá povedať, že sa v hre rieši občiansky princíp súžitia. Jediné, jeho zodpovednosť a spoločnosť, ktorá sa k tejto zodpovednosti obracia, dovolaáva sa jej. Druhou je rovina diváčka. Divák je fascinovaný hrôzou. Prežíva ju od klasického pocitu „horror vakui“, keď neriešiteľná situácia v nás vyvoláva beznádejnú

prázdnotu, až po pocit akčný: tá hrôza sa stala nie nám, ale niekomu inému.

Tu sa musím na moment pristiaviť a spomenúť filozofa a vysokoškolského pedagóga Jana Patocku. (Tiež nebol v sedemdesiatich rokoch minulého storočia veľmi obľúbený vtedajšou komunistickou mocou bývalého Československa, preto nesmel prednášať na Karlovej univerzite.) Ako študenti sme za ním chodili domov. Tam nám vysvetľoval svoje postoje k anti-ke, ktoré práve vtedy písal do diela s názvom *Aristoteles, predchorodovia a dedičia*. On bol jedným z prvých, pokiaľ viem, čo sa zamyšľal nad spoločenskou otázkou viny Oidipa. A keď sa pozriem do svojich dávných poznámok, môžem z nich vybrať o trestnom správaní sa tieto vety: Dolus direktus je vedomé spáchanie činu. To nie je Oidipov prípad. Dolus eventualis to tiež nie je. Nejde totiž o čin spáchaný z nedbanosti. Oidipus je teda exkulpovaný, vinný nie je. Tak v čom je jeho vina? A keď ho berieme ako totálne nevinného, je tiež viny na bohoch? Čo ľudského je potom v tých božích „hrátkach“? Sme skutočne len bábkami v rukách mocných a nezmôžeme urobiť si ich rozmarom vonkoncom nič? A keď na seba tu tiež viny zoberieme, ostáva nám iba seba oslepiť? Potrestať sa, hoci sme nevinní? Vziasť irebena za ostatných? Na Patockových súkromných seminároch, obklopení Novotného režimom a ohľpovaní povinným marxizmom leninizmom, sme odrazu videli v dávnom Oidipovi toľko otázok zo súčasnosti, až sme z toho nemohli pokojne spať. A dnes sa k tomu vraciam, lebo si uvedomujem, akou povrchnosťou v našej dobe masovej spotreby žijeme a ako si v obklopení prebytkom akosi zabúdame kľást otázky.

Čím nás dnes oslovuje *Kráľ Oidipus*? Obávam sa, že je to už len tá druhá tvar tragédie. Tá večne divácka. Osluvuje nás hrôzou a my sme zvedaví nie na to, ako to dopadne. To vedeli dávni Gréci rovnako, ako to vieme aj my. Sme ale zvedaví, ako to bude urobené. Režisér Moša zinscenoval *Oidipa* tak, aby sme skutočne prežili onu mytickú hrôzu z udalostí, ktoré sa museli stať. V psychológii nás učili, že pohľad na mučenie, na krváky, vraždy, vykonávanie trestu smrťou, divákovi vždy fascinuje práve tým, že si v podvedomí človek vraví: to sa nestalo mne, ale niekomu inému. A tento pocit vyvoláva v chémi tela pozitívny adrenalín. Preto sa čítala gotická literatúra tajomného temna, preto nás fascinuje filmový horor, preto mládež siaha po počítačových hrách, kde sa motorovou pílu odrezávajú hlavy. Preto nás fascinujú hromadné autohavárie a pády dopravných lietadiel. To sa nestalo nám. Chvalabohu. A chémia nášho tela prežíva nedefinovateľné príjemno. Toto všetko iste režisér Moša vie. A stavia na týchto čistých a čitateľných postulátach. Urobil insceniáciu minimalisticky vo vý-razze, priezračne čistú vo výklade, aby nám, divákovi, dal možnosť a priestor zamyšľáť sa nad večnými otázkami viny, trestu a spoločenskej zodpovednosti.

V insceniácii hrali v presne vymedzených a vyvážených rolách všetci protagonisti. Oidipus Jiřího Macha bol správne monumentálny aj monumentálne nešťastný. Kreon Viktora Skálu, vyrovnaný a sebaisti, všetci čt starce presne v intenciách antickej drámy. Trochu mimo svojou fyzickou stála krásna a krehká Ivana Vaňková ako manželka aj matka Oidipova. Manželku divák akceptoval, s matkou to už bolo ťažšie. To by ma skôr v príbehu presvedčili, že je to Oidipova manželka aj vlastná dcéra. Ale bola by to celkom iná tragédia. Veľmi pôsobivý a svojou hubnosťou niekedy až fascinujúci bol chór, ktorý skutočne dodal atmosfére tragédie onú spoločenskú dimenziu, aj fatalitu tragédie (hudba Zdenek Merta, Karel Škarka, hudobné naštudovanie Karel Škarka). Dojímavé boli tiež štyri deti na scéne. Superálne sa pohybujuce, prirodzené a milé. Už neraz režisér dokázal, že to s deťmi vie a že dieťa na javisku je veľmi dobrý, účinný element, vyvolávajúci doja-tie. A dojatý divák je dobrý divák...

Stanislav Moša ako režisér opäť ukázal, že je divadelným kú-zelníkom, ktorý vie múdro prečítať text a zmysuplnne ho interpretovať. A aby som bol na záver úplne jednoznačný musím napísať, že tak dobre režirovaného *Oidipa* som v živote nevi-del. A videl som ich už skutočne dosť.

Peter Stoličný, *divadlo.sk*, 3. 11. 2010

ANTICKÁ TRAGÉDIE OIDIPUS KRÁL NA JEVIŠTE MESTSKÉHO DIVADLA BRNO

Récky dramatik Sofokles nepatí k práve súčasným autoróm. Dalo by se však tvrdit, že patí k autoróm moderním.

A navíc, je-li jeho drama prováděno ve verších excelentního básníka Jana Skácela hovoří srozumitelnou řečí o současných trápeních člověka, o hledání pravdy a odpovědnosti vůči sobě i svým blízkým.

Režisér Stanislav Moša připravil podívanou jednoduchou, bez efektů a patosu, bez hvězdných manýr a bez chytlavých melodií. Přesto, nebo právě proto, inscenace přibíjí do sedadla a nutí sledovat proud vědy téměř bez dechu. Privádí na scénu chór v jednoduchých bílých šatech, které mají i protagonisté. Představením prochází postava Faunky, naplňují ji kozy a vnaší do něho prvek živočišného původu, provádějí hlasem létají. Chór memoruje, komentuje, vysvětluje, ptá se a v jeho intonaci pokračuje i Oidipus (Jiří Mach). Ve chvíli, kdy začíná tento styl nudit, vpadá na scénu lokasté (Ivana Vaňková) a vnaší tam život, emoce, energii.

Moudrost a tragiku přináší na scénu slepý věštec Théirisias (Josef Jurásek). To jeho zásluhou zní z jeviště věty, které přesahují z dávnověku do dnešních dnů a konfrontují nositele moci s jejich svědomím a nutí je k odpovědnosti za svá slova a skutky. Poselství všem, kteří by si měli uvědomit, že mít moc znamená především mít odvalu na sebe tu odpovědnost vzít. Postava Kreonta (Viktor Skála) zase mluví za všechny nespravedlivě obviněné a dává jim příklad, jak se s touto situací ve ctí vypořádat. Navíc jsou všechna slova řečena krásnou vázanou češtinou, jejíž autorem je brněnský básník Jan Skácel.

Antická tragédie akcentuje osud a vůli bohů. Člověk však nese odpovědnost i přes to, že byl vlastně jen hříčkou v jejich rukou a čím víc se chtěl osudu vzeptřit, tím víc se do něho zapletl. Oidipova velikost je právě v tom, že si nestěžuje a odpovědnost přijímá i v těchto podmínkách. Premiéra se konala 30. a 31. října na Cínoherní scéně Městského divadla Brno.

Karla Hofmannová, www.zivotnistyl.cz, 18. 11. 2010

OIDIPUS JANA SKÁCELA POTŘETÍ U MRŠTIKŮ

Není člověka, který by nepolitoval osudem zrczeného thébského vladaře, jemuž bohové určili cestu největšího bořitele vztahů a štěstí vlastního, rodiny a svých potomků. Sofokles vše shrnul před století před Kristem do tragédie *Oidipus král*. Z předkladů zůstává nejlepší dílo: Jana Skácela. Poprvé se ocitl na jevišti v roce 1973 na zapřeno, básník byl zakázán. Druhé uvedení v roce 1991 už se největší český básník druhé půle dvacátého věku nedožil (zemřel 7. 11. 1989). Třetí má na svědomí na sklonku října 2010 Stanislav Moša v brněnském Městském divadle.

Sliby - tlachy

„Štěstí smrtelníků bývá / nenávratně jako sen. / Nemluv o štěstí, než přijde / za tebou poslední den.“ Jako by Skácel v tom závěrečném čtyřverší určil Chóru vlastní epítai. „Celý svět mu záviděl. / Ahle – jaký hrozný osud / potkává ho nakonec.“

Moša není provokatérem, jeho nastudování *Oidipus* směřuje spíše k naléhavosti. Viny, které nešťastný král bere na sebe, nejsou vlastně ani trochu jeho krutostmi. Oč méně zlý je jeho otec, který v bázni před naplněním věštbý kázał syna utratit? A je proviněním bránit se zlovůli netušeného panovníka, po bití přesílu a stát se nevědomky otcovrahem? Žít a plodit děti s vdovou, o které neví se, že je jeho matkou? Oidipa není možné hrát muzeálně jako příběh o naplnění rozmaru všemomných bohů. Člověk z nich už dávno chválabohu a právem sejmul všemoc.

A nežní nad všechny nakonec proklaté, který slíbí zbavit Théby moru a ztrestat královrahy, aniž tuší, že vyslovuje ortel sám nad sebou? Trest si nepromine, ba naopak, ještě ho vystoří. O politické češti, kam se už zase poděly vaše volební sliby? Člověk z vás ale dávno chválabohu a právem sejmul důvěryhodnost.

Vznešená hnutí myslí

Scéna Jana Duška, to jsou stupně amfiteátru či fóra. Kostýmy Andrey Kucerové jakseptají bílé a rezné. Hudba Zdenka Merty a Karla Škarky vznešená jako dobrá hnutí myslí. A Skácelův verš dokonale antický a současný. Oidipus Jiřího Macha rovná se herečkému objevu. Trýská z něj rozervanost a eksprese. Lokasta Ivany Vaňkové - krásná tak, že se Oidipovi nepro-neví. Kreón Viktora Skály jen zdánlivě nebaží po moci. Případne mu. Prokletí Oidipova rodu tím teprve začíná.

Jiří P. Kříž, Právo, 2. 11. 2010

SOFOKLES:

OIDIPUS KRÁL - RECENZE ČESKÉHO ROZHLASU

Tragický příběh krále Oidipa, jenž nevědomky zabil svého otce a oženil se s vlastní matkou, začíná v Městském divadle v Brně nikoliv na jevišti, ale v hledišti. To na začátku obklopuje početný chór, takže první verše v hladce plynoucim Skácelově předkladu slyší diváci hned z dvou stran a z bezprostřední blízkosti. I poté, co se sbor přemístí na jeviště, zůstává jeho mnohohlas slýšet: nejenže komentuje jiny protagonistů, ale také ostře tlumočí autorský názor a mínění lidu.

Úprava režiséra Stanislava Moši koncentruje děj Sofoklova dramatu do osmdesáti minutové inscenace, která je pro diváka přehledná a kontrolovatelná. Sborový zpěv a recitace předávají kormidlo hlasu hlavních hrdinů, zvláště Oidipovi, jenž se snaží všemi prostředky odvrátit strašnou věštbu. S umanutostí pracovitěho detektiva povolává další a další svědky, aby vypátral pachatele, až nakonec s hrůzou zjišťuje, že je jím on sám. Uporně pátrání titulního hrdiny sleduje po celou dobu přítomný chór, jehož členové jsou rozesteli po bílé stupňovité scéně Jana Duška. Jejich anonymitu podtrhují také jednotlivá bílá roucha, do nichž aktéry obléká kostýmní výtvarnice Andrea Kucerová. To, že v závěru se Oidipovo roucho potřísní barvou krve, se dá očekávat. Méně předvídatelnou i z výtvarného hlediska je připsaná figura Fauna, která tu plní úlohu poetického průvodce. V Brně má tato mytologická bytost efektní polozvířecí podobu, v níž se snoubí divčí pŕva-ba a animální prvky, jako jsou kozlí nohy či růžky.

Jiří Mach v titulní roli je přesvědčivější v okamžicích, kdy může tragický úděl hrdiny podtrhnout fyzickou aktivitou, avšak naplnit význam všech klíčových veršů pouze mluveným slovem je zřejmě zatím nad jeho síly. Lokasta v podání Ivany Vaňkové vyniká plastičtostí zvláště proto, že její představitelka promyšleně stupňuje emoce a pečlivě pracuje s veršem. Herecky spolehlivý je Viktor Skála jako její bratr Kreon: předstává silného a rozhodného muže, který dokáže také téžít z toho, že své city drží na uzdě.

Brněnské nastudování Sofoklovy tragédie nehledá jednoznačné odpovědi na otázky, ale je spíš otevřeně mnoha různým interpretacím, s nimiž nenásilně pracuje. Působivý je zvláště motiv vrtkavosti lidského štěstí, jenž je zobrazen s nepřehlédnutelnou ironií. Zatímco v úvodu si šťastný a silný Oidipus hraje s dětmi na slepou bábu, v závěru inscenace má opět šátek přes oči a drží za ruku své děti – tentokrát ovšem z nutnosti, neboť je z něj skutečný slepec, vystavený potupě.

David Kroča

MISTR MUCHA – NÁŠ VZOR!

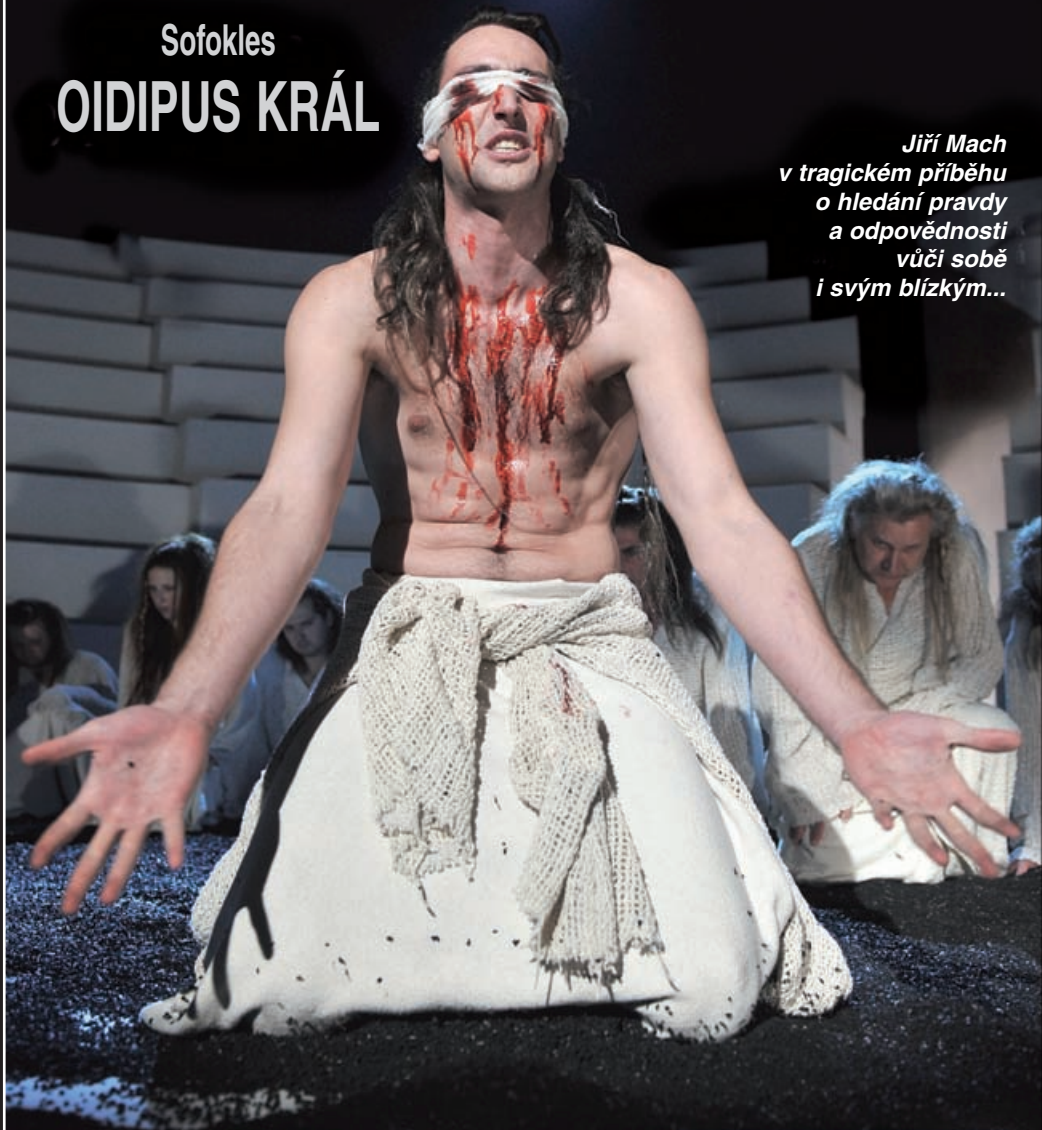
Novinka Městského divadla Brno nazvaná *Muchova epopée* se na zdejších velkém jevišti vyznačuje umnou prací s prostorem, světlem i pohybem. Pod tímto insenačním složkami je podepsán Šimon Caban. Titulek recenze chce naznačit až národné obrozený odér, který náladu celého kusu určuje. *Muchova epopée* je ve výsledku poněkud zahafčké ironická, když ústy samotného malíře mluví o zatuchlé české kotlině, kde bude trvat ještě dlouho, než sem slunce pronikne. Tříhodinový jevištní kolos však bez větších hyperbol ohledává to ryzi, co z Muchova života a odkazu zůstalo. A nedělá to skrze zprofanované libové plakáty nebo přes aktuální vnitrostátní spor, který dnešním publiku slavný obrazový cyklus připomíná možná nejvíc. Tvůrci přiznali, že na rozmáchlém projektu začali pracovat už před třemi lety, kdy tahanice mezi Moravským Krumlovem a Prahou nebyly ještě aktuální.

Libretista, režisér a scenograf Šimon Caban a hudební skladatel Aleš Březina nestvořili biografické pásmo o slavném ivančickém rodákovi, i když se lineárně prodírají ad Muchova dějství až po první dekádu minulého věku. Vznikla jakási obrazové hudbní epopée o životě proslulého malíře, ne secese strakaté leporelo ze života ceněného internacionála, přestože ve finále k popisnosti a zdlouhavosti inscenace sklouzne. Tvůrci na půdorys Muchova života ohledávají kupříkladu dobové nervní témata národnostní otázky, hrdě neseného vlastenectví, ale i mimořádnou pracovitost sloužící nejvyššímu talentu a posedlost světlem krásy. Velký paradox života Alfonse Muchy, který se jako hlasitý zastánce slovan-ské emancipace a vzájemnosti narodil na půdě Rakouského

Pokračování na straně 34

Sofokles
OIDIPUS KRÁL

*Jiří Mach
v tragickém příběhu
o hledání pravdy
a odpovědnosti
vůči sobě
i svým blízkým...*

Jaroslav Matějka

Simona Šeligová

Ivana Vaňková, Jiří Mach

cisařství a zemel' v Protektorátu Čechy a Morava, inscenační bohužel nevyužili. Nabídlí ovšem jiné perspektivy. Kromě kostýmů Sarah Bernhardtové, jejíž plakatovou Gismondou sobě i herečce zaručil Mistr Nesmrtnost, se obrazové opulnosti v kostýmní výbavě Simony Rybákové nedokážete. Vládné tady střídmost, náznak, a vše je sympaticky prosté a většinou černobílé. Moucha v prosté slovenské rubáče, jiní v jednoduchých, ale nápaditých kostýmech. Barevný má byt tento divadelní Mucha zejména po vnitřním smyslu. Caban a Březina sledují malíře od jeho ivančického mládí přes krušné vídeňské protloukání se, mnichovská akademická studia, fenomenální pařížský úspěch, návštěvu Ameriky až po návrat do vlasti, kde už jako světem ceněný velíkán se kolem roku 1910 usadil na zámku ve Zbirohu, aby za americké peníze namaloval mladé Československé republiky slavný cyklus z dějin Slovanů. I když to jeho národu bylo ubak.

Caban s Březinou nazvali svůj opus vizuálně hudebním divadelním zážitkem. Možná chtěli upozornit, že na rozlehle hudební scéně tentokrát nepůjde o muzikál. Caban formou rychle se střídajícími jevištními obrazy tvoří na obrovském jevišti vlastní epopej. Skvěle mu v tom pomáhá Březinova hudba, jednu náladotvorná, jindy připomínající velkolepou symfonii, občas také nápaditě evokující prostředí Ivančic, Vídně, Mnichova, Paříže, New Yorku či Prahy. Březinovu hudební bloky jsou trumfem inscenace, která se ve finále vyznačuje až jaksou mechanickou setrvačností. Je to třeba případ obrazů rysovaných světlem přes černé plátno do velkých rámu, v nichž skupiny herců vždy strnuje zcela v duchu Muchových poměkud patetických pöz. Stejně tak Cabanova záliba v jezdicích lodicích a vládicích zavání při opakovaném vyzítí lehkou manýrou. Naštěstí režisér nápaditě pracuje se stínohrami a jako bývalý tanečník dokáže v ladných choreografiích koordinovat jevištní pohyb.

Inscenační sí byli vědomi, že Muchův plíl a dřinou naplněný život byl prostý divadelně traskavých peripetii či osobních tragédií. Možná i proto se ve scénáři, ve kterém se to hemží slavnými velkými jako Gauguin, Marold, Bernhardtova, Loos či donátor C. R. Crane, zrodila figura jistého Vroubka. Tento prohnany nenadany Čecháček, který chce Muchovi ukázat kresby a posléze už jako vlivný politik zašlapat jeho talent, je esenci národních nectností. Vroubek má ve scénáři fungovat jako pomyslně zosobněn lidské i profesní zkaženosti, jako pandán Muchovu tvořivé plli, ale i krívd a ignorance, které se malíř dostalo od vlastního národa. Figura je však misty příliš papírová.

Z herců nejvíce pozornosti poutá Michal Isteník v hlavní roli. Po jevišti pobíhá dobromyslň mladík, který se až příliš spoohl na svou přívětivost a bodrost. Tento Mucha se nikdy na nikoho neutrhne, je altruistou do roztrhání těla, Isteníkuv nepolevující úsměv je ovšem po čase kontraproduktivní. Výkon je vlastně jednostrunný a plochý jako sám scénář. Plohkrevnější figurami jsou tiše oddaná manželka Marie v podání Markéty Šedláčkové či předčasně zemřelý Marold (Jaroslavem Matějku prezentovaný jako sympatický bohém).

Inscenace zaujme i jednoduchou, leč technicky náročnou výpravou. Přítalivě je plynulé prostupování velkolepých, ne však prázdně efektních obrazů. Jen s tou adorovanou Muchovou lidskou i uměleckou velebností to tvůrčí trochu přehnali. Mistr pro nás ovšem skutečně může být vzorem, i když to bude znít pragmatickým současníkem trochy starosvětsky. Také proto je dobře, že *Muchovu epopej* na jevišti Městského divadla „přemalovali“.

Luboš Mareček, Divadelní noviny č.18, 2. 11. 2010

MUCHOVA EPOPEJ

NEFANDÍ ANI MORAVSKÉMU KRUMLOVU, ANI PRAZE

Už samotný podtitul „vizuální hudební zážitek“, jímž režisér, scenográf, choreograf a libretista Šimon Caban a skladatel Aleš Březina obdělali svou *Muchovu epopej* (premiéra v sobotu 18. září na Hudební scéně Městského divadla Brno), signalizuje, že jde o nezaškatalkovanější jevištní žánr. Není to muzikál, který by zde divák hledal nejspíše. Březinova partitura, která počítá pouze s živě mýzujícírcými instrumentalisty, prolíná snad celou inscenací, ale od herců zpěv neuslyšíte. Když bychom už mermomocí chtěli *Muchovu epo-*

pej zařadit do nějakého žánrového šuplíku, nejspíše bychom zřejmě pootvěřili ten s etiketou melodram.

Caban ve všech čtyřech výše zmíněných funkcích za vydatného Březinova příspěví dává v *Muchově epopeji* chronologicky nahlédnout do peripetii malířova života, nekonfabuluje, naopak, drží se historických faktů. A tak se s Muchou střetáváme v Praze, Vídní, Mnichově, Paříži i New Yorku, abychom se odtud pokorně vrátili do našeho hlavního města. Muchovými protiráží jsou samozřejmě také reálné historické postavy, třeba jako přítel Luďek Marold, Sarah Bernhardtova, Paul Gauguin či Marie Chytilová, pozdější umělkova manželka. Lze tedy říci, že pro toho, kdo o tomto ivančickém rodákoví toho dosud věděl málo nebo vůbec nic, je představení nenášílnou školou, jak se v tomto ohledu poučit.

Jako režisér a autor nevťihá tentokrát Caban rychlému, snad až reportážnímu sledu tříactyřiceti obrazů náležitý gradační spád, takže „zážitek“ působí zdlohavě. Ani Cabanova opulentní výtvarně pozlák, které je doslova pastvou pro oči, dostatečně nerušuje slabiny textu.

Březinova hudba se dobře poslučává, skladatel je k posluchačovým úším velmi milostivý a nedráždí je žádnými disonancemi. Suita z nepovedenějších částí by ostatně mohla žít samostatným koncertním životem. Pochopitelně, že se Březina nevzdává ilustrace, takže třeba Muchův mnichovský pobyt je kolorován majestátními wagnerovskými ohlasy a k Paříži patří instrumentální s názvuiky šansonu. Pod hudebním nastudováním je podepsán Ondřej Tajovský, který také premiéru dirigoval. I když Michal Isteník svým zemitě boudrým projevem a hlavně svým fyzickým zevnějškem zažitou představu o Muchovi přece jen nabourává, zaslouží si jeho výkon uznání. Z řady dalších postav utkví v paměti především dvojrole Marie Chytilové a Sarah Bernhardtové v podání Markéty Šedláčkové, Marold v podání Jaroslava Matějky a Gauguin Stanislava Slovaka.

Samotná *Slovenská epopej* netvoří dominantní motiv děje, jmenovitě se o ní hovoří až v samotném závěru, tedy „až na ni dojde řada“. Finále není žádnou glorifikací Slovanstva jako spíše otazníkem nad českou malostí. A kdo by snad očekával, že ze scéney zazní kategorický soud, kde má *Slovenská epopej* najít definitivní střechu nad hlavou, nedočká se. Muchova dedikace díla Praze tu samozřejmě nechybí, avšak spravedlivě je tu i uvedeno, za jakých podmínek.

Vladimír Čech, Kam – příloha, listopad 2010

ŠKOLA ZPÍVAJÍCÍ

Do školy chodil víceméně každý. A na svá zelená léta vzpomíná v dobrém i méně dobrém, vážném i častěji veselém. Není divu, že toto vzpomínání plodí „evergreeny“. Dokladem nadmíru přesvědčivým jsou studentské romány Jaroslava Žáka a podle nich natočené filmy, které se už staly jakýmsi národním folklorem, zdrojem odklídných citací (Co je štěstí? Muška jenom zlatá... Bášník touží státí se trpaslíkem, Věta Kozinova zní...).

Lákavému tématu se nevyhnuo ani divadlo. Na počátku byla Žákova hra *Škola základ života*, kterou roku 1937 uvedl ve svém Děčku E. F. Burian. Na prozatímním konci stojí inscenace Hany Burešové v Městském divadle Brno. Režisérka už svou autorskou verzi realizovala na Kladně (1991), v pražském Labyrintu (1994) i v Dlouhé (1996–2002) dlouhou řadou úspěšných repríz.

Časy rychle plynou, život rychle přechá, co bylo kdysi horkou realitou, je dnes vlažnou, leč hřejivou vzpomínkou. Burianova inscenace měla podtitul „satirická veselohra ze života kantoriú a študáků“, v dnešním programu čteme „hudební komedie ze života študáků a kantoriů“. Satiřičnost, naničování proti třídě (v obojím smyslu) vrchnosti, do značné míry vyrchala, ale generační spory a s nimi spjaté problémy dospívání stále žijí. Za zápas študáků s kantory si můžeme dosadit nejružnější činitele. Současná textová a inscenační verze nemůže ignorovat historický kontext události a příhod. Nepodává jej ovšem školometským výkladem, dobovou atmosférou nenadáně vyvolávají někdejší písmo, šlágry, odhravky. Jsou zařazeny do možnostně roztržitě kompozice zcela organicky a tu těšněji, tu volněji motivovaný situacími podněty a narážkami.

Soubor Městského divadla je pro accentování hudební stránky dobře disponován. Všichni herci nejen obstojně zpívají, ale též se pokoušejí hrát na dostupné hudební nástroje od klavíru po saxofon. Mne osobně zvláště zaujaly typové přiléhavé

pisně *Chytte brouka!* a *Sám já chodívám rád*, jak je zpívají šplouh Krhounek (Vojtěch Blahuta) a básník Boukal (Milan Němec).

Jednotný scénický prostor Davida Marka (třídní lavice s klavírem v pozadí) umožňuje pomocí světelných změn hladké střídání prostředí. Kostýmy (Samiha Maleh) pak předjímají charakterizaci jednotlivých typů v rámci dobového úzu: pumpky, krátké i dlouhé, chruščovovsky široké kalhoty, módní výstřelky svůdně třídí krasicové.

Herecké způsoby a nezpůsobky využívají celé škály výrazových možností. Na jedné straně karikatury podivných profesorů, jejichž extrémní polohou představuje potrhly matikář Gábrlík (Ladislav Kolář). Jako uragán, ozbrojen kružítkem a příložníkem, se řítí prostorem a marně hledá svou třídu. Rafinovanější si počíná češtinář Kolísko (Jan Mazák). Dosahuje-li herec neselhávajícího komického účinku, vdechí za to nejen větší textové přehlednosti, ale i originální souhrň všech sloček povstavy: vzhledem i pohybem připomíná s prominutím chrobáka a své výroky pronáší s pedantismem nejchytřejšího ve třídě i s latinou vrchnostenskou ironií. Na druhé straně zaznamenáme rozpustilé hráve projevy studentů, v nichž se oprávněné obavy osvobodují recesi a parodií. Repetent-exhibicionista Čučil triumfuje samozřejmě nezlomnou výmluvností a důmyslně pitomou uhybatostí usilující stejné o oklamání profesorů jako o pobavení spolužáků. S chuti a přesvědčivou samozřejmostí ho hraje Viktor Skála.

Podíl žen je v souladu s dobovými poměry menší, nikoli však zanedbatelný. O novou, nenápadně přitažlivou suplentku (Ivana Vaňková) neúspěšně soutěží popletený cítel Čučil s elegantním a názorově osvíceným fyzikem Cafourkem (Martin Havelka se musí vypořádat i s jistou didaktičností svého partu). Ve třídě tvoří trio dívek v podání Ivany Skálové, Hany Holíšové a Lenky Janíkové sympatický kontrapunkt, charakterové diferencované (parádnice ducha mdlého, správná holka a tiché talentované děvčátko), avšak v hudebních čísllech se sjednocuje v harmonický, lehkonožný minichor.

Ze škola není jen legrace, vyjadřuje příběh Benetky, který musí pro ostroú kritiku zkonstatování vyučovacího systému školu opustit. Petr Štěpán hraje tuto ústřední roli s vyváženou mírou solidarity v rošťáckých studentských hrách a rodící se občanské zodpovědnosti. Jeho osud se v závěru pojí s osudem vlastní v nacistickém ohrožení, naznačeným projekcí siluety nepřátelských letadel. To je pravda historie. Pravda komedie si vyžádala paradoxní přídavek, v němž si obě bojující školní strany vyměnily role – hudebně a tanečně teď řadí omlazení profesori.

Zdeněk Hořinek, *Dívaldelní noviny č.18, 2. 11. 2010*

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA – DUVĚRNĚ ZNÁMÉ A PŘESTO SVĚŽÍ RETRO V BRNĚ

Psát o divadelních verzích důvěrně až chronicky známých věcí je obtížné, děj už můžete znát z předlohy, fotografie prozradí také leccos. O *Škole základ života* na Cínoherní scéně Městského divadla Brno by ale zde byl hřích nenapsat, tohle povědomé vzpomínání na studentský život je totiž naprosto parádní.

Začínat nový divadelní rok s inscenací kmenové režisérky pražského Divadla v Dlouhé Hany Burešové se v Brně stalo již krokem, který se vyplácí. Ostatně, právě dnešní představení titul hlásí „Vyprodáno“ dlouho dopředu, takže ve své podstatě není recenze zcela nezbytná. Zatímco o dva roky staří *Tři mušketyři* s hudebním divadlem pouze zdraile „koke-tují“ (diky použití hudby legendárních Beatles je to stále ještě čistokrevná cínohra), letošní *Škola základ života* na motivy divadelní hry Jaroslava Žáka a doslova kultovního filmu Martina „Macca“ Friče je od začátku do konce nádherně rozpustilou hudební komedií, nad níž se srdce smje.

Představení totiž nepřináší jen sázku na jistotu, kterou bychom si mohli pojmenovat například „Škola základ života v barvě“, i když i tuto myšlenku scénografie s černobílým nádechem Davida Marka s kontrastními nesmírně barevnými kostýmy Samihy Maleh plus trocha temperamentní choreografie Jany Hanušové může asociovat, ba i podtrhovat... Adaptovat takový kousek není snadnou záležitostí, Hana Burešová ale použila svůj více než osvědčený recept, který od 90. let minulého století, kdy stejný titul inscenovala nejdříve v Kladně, posléze v pražském Labyrintu a následně byla přenesuna do Divadla v Dlouhé. (Veškeré informace nalezne-

te krásně seřazené v programu.) A zjevně funguje i v Brně. Nedá se ani vytýkat jakýkoliv kalkoul, naopak je nadmíru sympatické, když se diváci srdečně smějí už dopředu, neb celou situaci znají. Ale je zkrátka tak výborně napsaná, že se naprosto přirozeně „odbourají“ i v divadle. Navíc když dramaturgie tentokrát nejedvědčnější momenty přiřkla nikoliv Adovi Čučilovi, ale Jindrově Benetkovi v podání Petra Štěpána. Jak „Mušku jenom zlatou“, tak geniální překlad věty „*Vlk nese domovníkovy psaní*“ do latiny. Nové nastudování přišlo, dá se říci právě včas, hezky se trefuje trendu, nastoleného třeba v pražském Divadle ABC.

Znamé scény totiž vkusně, v naprostém souladu s děním na jevišti doplňují slágy třicátých let dvacátého století. Většina bude asi současníkům méně povědomá (ale zase ve vás vzbudí touhu sbírat staré gramofonové desky, či alespoň záznamy, opět odkazujeme na program, jsou tam o písničkářích, jejich autorech a dobových nosičích nádherně zasvěcené články), ale jsou tu i nesmrtelné hity jako „*Už nikdy víc milova budu*“ a „*Ta naše jedenáctka*“, často v neodolatelném podání.

Studenti, pardon, čtenáři, zapíšte si jeden důležitý fakt. V současném hudebním divadle už skutečně nestačí tři složky: zpěv, herectví a trocha toho tance. Dnes je zapotřebí ovládat i hudební nástroj, nejlépe několik. Všechny písně totiž v hudebním nastudování Karla Cóna hrají sami účinkující (třídní kapela) a navíc je i střídají!

Na druhou stranu, s tou „chronickou znalostí“ tématu, avizovanou na začátku článku, to nebude, zejména u mladé generace, zase tak horké. O premiérově přestávce jsem zaslechl dvě děvčata, která v první půli postrádají děj. Ale kdo historiky ze života rozpuštěného študávka zná, ani žádný čekat nebude, dilo samotné je spíše rozvernou koláží. Logicky mimo dodnes trochu mrazivou kauzu vyloučení žák Benetky ze studie díky vyjádření vlastního názoru v druhé polovině. Problematika respektu žáků k učitelům a naopak je celkem páli-vá i dnes. Inscenace Hany Burešové máme nesmírně rádi právě proto, že jsou bravurně zřizovány, sice se občas dramaturgicky nevyhnou hlušším místům, ale ve *Škole* jich je naprosto minimum. Škoda, že se paní režisérka hudebnímu divadlu nevěnuje častěji, to by byli muzikáři, panečku! Leč je zde i jedna jistota, všichni účinkující bez výjimky jsou ve svých rolích výborní (jak žáci, tak profesorský sbor), z filmové předlohy si jejich charakterky berou to podstatné (pomáhá i vizáž), zbytek si herci dovtolili sami. Snad jen Vojtěch Blahuta jako šplouh Krhounek si z Františka Filipovského bere trochu větší inspiraci, ale není to na překážku. Zejména vyzdvihujeme Viktora Skálu jako Ádu Čučila. Na tento charakter jsme si je nedovedli příliš představit, ale je naprosto kouzelný. Na stejný stupeň zařazujeme i Igora Ondříčka jako fotbalového idiota Tundu Holouse, básníka a jíz zmínovaného Petra Štěpána jako Jardu Benetku (zejména za imitování Spejbla a Hurvínka). O nesmírných púvabech „třídních žab“ Hany Holíšové a Ivany Skálové hovořit netřeba, Lenka Janíková zase diváky uchvacuje pohybovými kreacemi, ač jí role předepsuje býtí velmi nemesloul. Převíce totiž též výkony profesorského sboru, zejména Jana Mazáka v roli profesora Kolíska a Ivany Vaňkové coby mladé suplentky Lachoutové.

Celku se dají vyčíst skutečně jen drobnosti, výzost nepraktické využití projekční stény za lavicemi, či možná pro někoho zbytečně velké zdůraznění brzkého příchodu následujících válečných let, i když v současné době asi bylo nutné. Městské divadlo Brno si opět (a bohudík tuto neotřeptanou trázi můžeme použít každý rok) nemožno přát úspěšnější vstup do sezony, diváckým megahitem je už teď. Hlavní „bombý“ a z divadelního hlediska výzvy nás ale opět teprve čekají. Nicméně *Škola základ života* doporučujeme skutečně ze srdce, neměli byste si ji v žádném případě nechat ujít. I když se vám může zdát, že tuhle klasiku znáte díky televiznímu uvádění odpředu dozadu, jistě má čím překvapit.

Ondřej Dourava, *musical.cz, 19. 10. 2010*

OSMÝ ANOUILH V MĚSTSKÉM DIVADLE

Plodný francouzský spisovatel Jean Anouilh, jakožto autor zhruba čtyřiceti her nazývaných „Molière 20. století“ se objevuje na našich jevištích poměrně často. Platí to také o Městském divadle Brno, které za svou pětápadesátiletou existenci uvedlo např. tituly *Antigona*, *Valčík toreadorů*, *Cestující bez*

zavazadel, Romeo a Jana či *Zkouška*. Po dvou dekádách od vynikající inscenace Milana Páska (a šesti rocích po Srbov nastudování v činohře ND) se vrátilo do zdejší nabídky prosulé, rovněž zfilmované drama *Becket aneb Čest Boží* (1958), které Anouilh označil jako „kostýmové“ a jež mělo českou premiéru v přetlučenosti Mileny a Josefa Tomáškovic v roce 1969 v pražském Národním divadle.

Se showovým nadhledem brilantně napsaný text čerpá (bez nároků na stoprocentní faktografickou přesnost) z britské historie 12. století. Vybírá si atraktivní příběh rozporuplného vztahu krále Jindřicha II. a anglosaského šlechtice Tomáše Becketa, který se coby panovníkovy oddaný důvěrný přítel na jeho příkaz nedobrovolně stává energickým kancléřem a dokonce asketickým arcibiskupem canterburským. Až v tomto oběťavě vykonávaném úřadě nachází své pravé poslání (čest Boží se stává i jeho ctí), takže je úkladně zabit přímo před oltářem a záhy oficiálně prohlášen mučednickým světcem. I když dramatik přirozeně věnuje pozornost spleťtí dobové rodině politicko-společenské a církevní, zajímá jej především nadčasová poloha lidská – peripetie osudového konfliktu dvou protikladných osobností, z nichž jedna za rozchod platí trýznivou niternou samotou a druhá dokonce životem, demonstruje tedy jakési „hoře z přátelství“.

Dramaturg Jiří Závistý (který sestavil jako obvykle důkladný programový tisk) zvolil ad hoc nově pořízený předklad pražského herce Jiřího Žáka (spolupracoval při nedávném uvedení Veberova *Blbce k večeru!*), který sice nezavál sporných vulgarismů, ale jinak (v součinnosti s režisérem a jeho synem) výrazně pokročil. I tak se čtyři jednání ve dvaceti třech jednání přesunutých obrazech protáhla na dvojdielný třiapůlhodinový večer. K nastudování byl přizván slovínský tým – všestranný lublaňský divadelník Janec Starina, který v MdB hostoval již dvakrát (*Maratonci běží čestné kolo, Manželství na druhou*), scénograf Jože Logar a skladatel Mirko Vuksanovič, zatímco kostýmy navrhla osvěděčná domácí výtvarnice Andrea Kučerová. Z nepopisné, spoře nasvčované stupňovité konstrukce s drátěným pletivem se postupně ozve většina autoretem retrospektivně nazvočených a kruhovou kompozici skloubených myšlenkových okruhů, témat a motivů, nezdá se však, že by některé z nich ležely v ohnisku režiséřova zájmu natolik, aby se o ně mohlo opřít zřetelný a originální interpretiční výklad celku. Segmentivně tak vycházejí spíše jednotlivé sekvence (poslední setkání obou soků na mrazivé větrné planině), zatímco jiné (papežský palác v Římě, výjevy anglické církevní hierarchie i barbarských baronů) nemají daleko ke zjednodušující schématicčnosti.

Hlavním ziskem dlouhého nastudování tak zůstávají především některé herečké výkony. Spolu s několika dalšími (ležerně pragmatický francouzský král Ludvík Viktora Skály, prozíravý stafeč Arcibiskup Pavla Kunerta, upřímně milující Gwendolina Hany Holíšové) jsou ve spolehlivé souhrře se smyslem pro ambivalenci charakterů a jejich vzájemného poměru charismatictí protagonististé, laureáti divadelních cen. Pohledný egoistický Jindřich Petra Štěpána, z jehož zorného úhlu autor děj předeštlá, je figuru navenek dynamickou, zprvu nezodpovědně náladovým hýřilem a posléze vnitřně nahodaným osamělčem. Jiný vývojový oblouk nabízí autoretem introvertnější a existenciálněji koncipovaná role Tomáše Becketa, kde nám statný Petr Gazdík dává citlivě nahlédnout do každé ze tří sýchťových fází jeho iniciační cesty k sebepoznání a pevně zakotvené jistotě.

Další anouilhová premiéra na Lidické možná neoplývá mimořádným osobitým pojetím známé předlohy, písuvně klíčové kreace však obecnostvo přilákají a po zaslúže zaujmou.

Vít Závodský, Kam – přiloha, listopad 2010

V BRNĚ BETLĚM S FOLKLORNÍMI MOTIVY

Blíží se Vánoce a Městské divadlo v Brně vrátilo 22. listopadu na svou Činoherní scénou osobitou inscenací *Betlém*, která tam měla světovou premiéru loni 31. října. Na repertoáru jí mělo do ledna, dočkala se 31 repríz. Po pěti listopadových bude následovat ještě sedm představení v prosinci.

Zmínka o této pozoruhodné inscenaci na stránkách našeho časopisu má místo už proto, že autorům tým, který tvořilí vedle režiséra děkana Divadelní fakulty JAMU Zbynřka Srby též emeritní rektor JAMU Václav Cejpek, dramaturg Jan Sotkovský a hudebník Dalibor Štrunc, se rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a montážích z nich. Rozhodl se vy-

kročít cestou nepoměrně riskantnější. Cestou koláže, která nemíní jen oživit na divadelní scéně lbeznost jesliček, ale chce nahlédnout betlémský příběh z více úhlů. Zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesourodých prvků.

V textu inscenace *Betlém* se kromě starozákonních i novozákonních motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašských písňový folklor, songy skupiny Cimbál Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfuse nebo Ladislava Fukse. Cílem není destrukce vánočního příběhu. Je jim sugestivní zážitek. Bohatá a poutavá podívání, která nahlídnou onu historii, kterou zdánlivě všichni znají, ve vzrušivé nečekánam světě. Narodil se Kristus Pán ovšem chybět vskutku nesmí a nebude. Nédlinou součástí představení je hudba Dalibora Štrunca nahraná souborem Cimbál Classic, volně vycházející nejen z moravských vánočních tradic. Baladičnost příběhu podtrhují na scéně i dvě živé kapely – hudecká a klezmerská a děti ze souboru Primavera. Režisér Zbynřek Srba odvedl mistrovskou práci a potvrdil, že folklor byl pro něho vždycky obrovskou inspirací. Už jeho diplomová práce na pražské DAMU v roce 1986 nesla název *Folklorní inspirace v moderním divadle*. Potvrdil to už v celé řadě svých inscenací a to i v Národním divadle v Praze a Brně.

Bohumil Hlaváček, časopis Folklor

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO VYDALO VÁNOČNÍ HRU BETLĚM NA CD

Adventní čas je jako stořený pro poslech nového alba, se kterým za svými posluchači přichází Městské divadlo v Brně. Po úspěšném uvedení divadelní inscenace *Betlém* (v režii Z. Srby) nyní vyšlo stejnojmenné hudební CD, které volně nazvuje právě na toto představení.

Divadelní verze dává formou koláže nahlédnout na betlémský příběh z mnoha úhlů. Řadí jej do širšího biblického kontextu a zároveň ho pozoruje současnými očima. Tak se přirozeně mohou vedle sebe objevovat málo známé, neotřelé, ale o to krásnější a zemitější vánoční koledy z Valaška, původní folkové písně Cimbál Classicu i názvuky klezmerské hudby, která v netradičním obsazení přináší prvky blízkovýchodní, židovské a orientální melodičky. V širokých historizujících souvislostech mají své místo i písně velikonoční s věčným a trvalým poselstvím o životě a smrti.

Autor hudby a upravovatel lidových písní Dalibor Štrunc připravil společně se svým souborem Cimbál Classic bezmála hodinu původní vánoční hudby, která vychází převážně z moravských vánočních tradic. Divadelní verze ale dává nahlédnout na betlémský příběh z mnoha úhlů, řadí jej do širšího biblického kontextu a nechává na něj nahlížet i současným pohledem. A tak se přirozeně vedle sebe objeví málo známé, neotřelé, ale o to krásnější a zemitější vánoční koledy z Valaška, původní folkové písně Cimbál Classicu a také klezmerská muzika, která v netradičním obsazení přináší prvky blízkovýchodní, židovské a orientální melodičky.

Vedle výše zmíněných, posluchačsky možná méně známých melodií se na CD objevují i tradiční koledy jako Narodil se Kristus či Kainarova humorná hříčka Vraccaja sa dom. Instrumentálně a aranžérsky se jedná o velmi rozsáhlý projekt, na kterém se vedle Cimbál Classicu podílela celá řada dalších špičkových hudebníků a zpěváků. V sólových pěveckých partech se vedle Kateřiny a Dalibora Štruncových střídají přední herečké osobnosti Městského divadla v Brně: Mária Lalková (Marie), Petr Štěpán (anděl), Stano Slovák, Milan Němec, Alan Novotný (pastýři), Ladislav Kolář (Josef) aj. Dětský pěvecký sbor Primavera, ženský sbor Polajka z Rožnova a mužský sbor Ars Brunensis podtrhují a zesilují barevnou rozmanitost a bohatost celého alba.

Betlém vychází i jako LP dvojalbum, na čtvrté straně s bonusovým výběrem písní Cimbál Classicu. CD *Betlém* vydává vydavatelství Cimbál Classic ve spolupráci s Městským divadlem v Brně. Slavnostní křest se odehrává v rámci představení na Činoherní scéně ve středu 1. prosince.

www.musical-opereta.cz, 29. 11. 2010

MARY POPPINS

AVION Shopping Park Brno
10. prosince 2010

foto: J. Kratochvíl

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít
inscenaci vrcholného dramatu Antona Pavloviče Čechova
TŘI SESTRY,
tragikomický svár mezi životní realitou a sny,
příběh o stescích, trýznivé bezmocnosti, malosti i nadutosti každého z nás
s naprosto nepřekonatelnými výkony hlavních představitelk
Markéty Sedláčkové, Ivany Vaňkové a Svetlany Slovákové

20. ledna v 18.00 hod. na Činoherní scéně.

AutoDrink

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKOŘÁN

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
158. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 12. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Mary Poppins
kresba Andrea Kučerová

Dušan Vitázek

Návrh kostýmu Berta pro muzikál *Mary Poppins* Andrea Kučerová, foto: Jef Kratochvíl

MARY
POPPINS